

MEDEDEELINGEN

VAN DE

KIRTYA LIEFRINCK - VAN DER TUUK

AFLEVERING 11

INHOUD :

De Lontarstichting geheeten Kirtya Liefrinck - van der Tuuk te Singaradja	1
Derde lijst van aanwinsten der lontar-bibliotheek van de Stichting Kirtya Liefrinck - van der Tuuk te Singaradja (1939 — Februari — 1940)	6
Dr. C. Hooykaas : Asklepius op Bali (en Lombok)	11
Uit de Cultuurbeweging : Pitamaha 1936 — 29 Januari — 1940 (geïllustreerd)	18
Boekbespreking : Wajan Bhadra : Toja Tirta door M. van der Hilst	22

Gemeenschappelijke Uitgave van
Kirtya Liefrinck- van der Tuuk en Het Java-Instituut

SINGARADJA (BALI)

1940

JOGJAKARTA (JAVA)

CURATORIUM VAN DE STICHTING KIRTYA LIEFRINCK-VAN DER TUUK TE SINGARADJA

Voorzitter : De Resident van Bali en Lombok.
Plaatsverv. voorzitter : De Zelfbestuurder van Boeileleng.
Secretaris-penningmeester : De Residentie-secretaris.

Leden : Bali :	Badoeng	: Padanda Gdé Pamaron	Moenggoe
	Bangli	: Anak Agoeng Anom	Soesoet
	Boeileleng	: I Njoman Kadjeng	Singaradja
	Djembrana	: I Goesti Poetoe Mahajoen	Negara
	Gianjar	: Tjokorda Gdé Raka Soekawati	Kadéwatan
	Karangasem	: Ida Njoman Dangin	Karangasem
	Kloengkoeng	: Ida Bagoes Tantra	Bandjarangkan
	Tabanan	: Padanda Gdé Anom Manoeaba	Tabanan
Lombok :	Midden	:	
	Oost	: Raden Soedjono	Tété Batoe (Selong)
	West	: Padanda Gdé Ketoet Boeroean	Pagesangan.

Het gebouw der stichting staat aan de de Haze Winkelman-laan te Singaradja.
Dagelijks geopend van 1—14 uur; telefoon Singaradja 18.

Bibliothecaris : I WAJAN BHADRA.

Adviseur : Dr. C. HOOYKAAS.

DE MEDEDEELINGEN VAN DE KIRTYA LIEFRINCK-VAN DER TUUK

zijn van 1929—1939 verschenen in 10 nummers en 2 bijlagen (octavo-formaat) welke alle bij de Kirtya nog te krijgen zijn tegen de ondervolgende prijzen (franco) :

1.	1 October	1929, Singaradja-Solo, VIII + 64 p. + 7 fig.	f 1.—
2.	1 Maart	1930, Singaradja-Solo, 56 p. + 4 fig.	„ 1.—
3.	1 November	1931, Singaradja, 80 p.	„ 1.—
4.		1935, Singaradja-Solo, XVI + 100 p.	„ 1.50
5.		1937, Singaradja-Solo, 124 p. + 14 fig.	„ 2.—
Bijlage afl. V,	1937, N. V. G. Kolff en Co, Soerabaja, 24 p.		„ 0.50
(Het „Mebasan” of de Beoefening van het Oud-Javaansch op Bali door I Wajan Bhadra)			
6.		1939, Singaradja-Bandoeng, 116 p. + 1 fig.	„ 2.—
Bijlage afl. VI	[1939, Singaradja, gestencild]	21 p. (4°)	„ 0.50
(Lijst der aanwinsten van de lontarbibliotheek tusschen Juni 1936 en Februari 1939)			
7-10.		1939, Singaradja (Bali), 352 p.	„ 1.—
Beknopt Sasaksch-Nederlandsch Woordenboek door Dr. R. Goris.			
11.		1940, Singaradja-Jogjakarta . . . p. . . . fig.	„ 6.—

Het lidmaatschap van de Kirtya bedraagt f 2.50 per jaar.

Medewerkers aan deze Mededeelingen worden verzocht hun kopy te zenden aan Dr. C. Hooykaas, p/a Kirtya Liefrinck-van der Tuuk te Singaradja.

De tekst der kopy worde slechts op één zijde van het papier geschreven, liefst met de schrijfmachine; ook voetnoten nummere men doorlopend.

Ook de nieuwe officiële regeerings-spelling is geoorloofd; bij Balische woorden houde men zich aan de spelling Schwartz.

Het auteurs-honorarium bedraagt f 1.— per kolom voor oorspronkelijke bijdragen, en f 0.75 voor eigen vertalingen.

Het maximum-honorarium voor medewerking aan één aflevering bedraagt f 75.—

Het aantal overdrukken dat gratis ter beschikking van den auteur wordt gesteld, bedraagt 20 exemplaren; meer exemplaren zijn bij tijdige aanvraag verkrijgbaar tegen vergoeding der kosten.

DE LONTARSTICHTING GEHEETEN KIRTYA LIEFRINCK- VAN DER TUUK TE SINGARADJA 1935-1940

Alvorens een overzicht te geven van de werkzaamheden van genoemde stichting blijkt het niet geheel overbodig dien naam te verklaren, die wel eens eenige verwarring heeft gegeven. Mij is een Hollandsche dame bekend, die lichtelijk gechoqueerd was omdat men in dat ongeneerde Indië niet eens sprak van „Mevrouw”; kennelijk dacht zij hier aan een getrouwde vrouw, een juffrouw Kirtya van der Tuuk van zich zelf, wellicht een zuster van de vroeger bekende kinderschrijfster Titia van der Tuuk, en gehuwd met een meneer Liefrinck!

Kirtya — zoo weet Aflevering 1 der Mededeelingen van 1 October 1929 op p. 2 mee te deelen — is een Balineesche formatie van het Sanskritstamwoord Kirti (= stichting), welk stamwoord zelf echter niet op Bali gebruikelijk is.

F. A. Liefrinck was één der voortreffelijkste bestuursambtenaren die Nederlandsch-Indië ooit gehad heeft, die het grootste deel van zijn 27-jarige loopbaan op Bali en Lombok heeft doorgebracht. Hij heeft er bestuursrangen doorlopen tot en met dien van controleur 1e klasse, en is deels belast geweest met bijzondere opdrachten; hij was er 5 jaar lang resident en kwam er meermalen terug als regeeringscommissaris toen hij in den Raad van Indië zat. Zonder te kort te doen aan de voortreffelijke verdiensten van andere bestuursambtenaren ten aanzien van de wetenschap omtrent Bali als Damsté en Korn, mag wel gezegd worden dat Liefrinck's studiën hem gemaakt hebben tot den op zijn gebied nog onovertroffen ontginner en grondlegger. De Encyclopaedie van Nederlandsch Oost-Indië geeft in zijn Supplement-deel VI van 1932 op pag. 573b-575a een levensbericht, geteekend L., waarschijnlijk Lekkerkerker, de man die alles heeft gelezen wat over Bali en Lombok is gedrukt, een degelijk artikel. Het Koloniaal Tijdschrift, uitgegeven door de vereeniging van ambtenaren bij het Binnenlandsch Bestuur in Nederlandsch-Indië, zestiende jaargang 1927, p. 433-438 bevat een levensbeschrijving door Prof. Dr. C. Snouck Hurgronje, welke getuigt van een zoo innige waardeering en een zoo respectabelen en nobelen geest, zoowel van den overledene als van den schrijver, dat de lectuur ervan niet sterk genoeg kan aangeraden worden; het liefst had ik hier het heele stuk overgenomen. Ook het boekwerk Bali en Lombok, Geschriften van F. A. Liefrinck, met een inleiding van Prof. J. C. van Eerde (Amsterdam A° 1927 J. H. de Bussy), geeft een levensbeschrijving

van 7 bladzijden, met portret. De mede naar Liefrinck geheeten stichting werd in het leven geroepen een jaar na zijn dood, die dit nobele leven afsloot op 27 Juni 1927.

Herman Neubronner Van der Tuuk, Dr. honoris causa, heeft de laatste twintig jaren van zijn leven (1874-1894) te Singaradja gewoond en daar onder andere het vierdeelige Kawi - Balineesch - Nederlandsch Woordenboek vervaardigd. Geen orientalist en zeker geen beoefenaar van Javaansch, Balisch en Sasaksch kan aan deze schatkamer van geleerdheid voorbijgaan. Zielsdankbaar dat dit werk er is, blijft ieder gebruiker het tot het eind aan toe verwenschen dat het zóó is. Prof. Dr. (J.) H. (C.) Kern gaf een levensbeschrijving van Van der Tuuk in den Nederlandschen Spectator van 1894, p. 319-320, herdrukt in de Verspreide Geschriften, deel XV, 1928 p. 281-286; Dr. W. Doorenbos leverde in den N. S. 1894, p. 335-337 belangrijke aanvullingen hierop. De Encyclopaedie van Nederlandsch-Indië IV (1905) p. 443-444 gaf een opsomming van leven en werken door Dr. H. H. J. (uynboll), ietwat aangevuld in den herdruk, Enc. v. N.O.-I. IV, 1921, 456b-457b. Dr. G. P. Rouffaer gaf een herdenking van Dr. J. L. A. Brandes in diens Beschrijving van Singasari; en de Wolkentaferreelen van Panatara, Archaeologisch Onderzoek op Java en Madura II, 1909 ('s Gravenhage, Mart. Nijhoff en Batavia, Albrecht en Co.) Hierin vertelde hij hoe op Brandes' keuze tot de orientalistiek het lichtend voorbeeld van Van der Tuuk van doorslaggevend invloed is geweest en hoe Brandes zich in Indië al spoedig naar Boeleleng begaf om zich als leerling te zetten aan de voeten van den grooten leeraar. Inderdaad wordt algemeen erkend dat de twee grootmeesters op het gebied der Indonesische taalwetenschap in de tweede helft van de negentiende eeuw Prof. Kern en Van der Tuuk waren, gene wereldberoemd professor en brandpunt van internationale orientalistencongressen, gezinshoofd en man die moeilijk neen kon zeggen, deze weggedoken in een bamboehut met atap-dak op den weg naar Soekasada, ongelikt en solitair. Behalve de pagina's III,* XIII* en XIV* uit de Herdenking van Dr. J. L. A. Brandes heeft Rouffaer nog een onderzoek ingesteld naar de Plaats en Datum van Geboorte van Dr. H. Neubronner van der Tuuk, verschenen in de Bijdragen tot de Taal-, Land- en Volkenkunde van Nederlandsch-Indië, deel LXIII, 1910, p. 172-175.

Tenslotte bevat C. F. Gronemeijer's Gedenkboek van het Nederlandsch Bijbelgenootschap 1814-1914 tegenover p. 92 nog een jeugdportret van den toenmaligen Afgevaardigde voor het Bataksch, dat Rouffaer nog niet had gezien toen hij op p. X. V* o.c. schreef: „De twee eenige foto's die van Neubronner van der Tuuk bestaan. . . . berusten in de Koloniale Bibliotheek te 's Gravenhage" (mededeeling v. Dr. J. L. Swellengrebel.)

Het was gebleken niet overbodig te zijn, even in herinnering te roepen wie Liefcrinck en Van der Tuuk waren, twee van die talrijke remarkable vrijgezellen welke mede bijgedragen hebben om aan Bali zoo groote wetenschappelijke bekendheid te verleenen. Verscheidenen op Bali hebben Liefcrinck nog gekend, terwijl er ook nog verhalen van Van der Tuuk in omloop zijn. Het is voor ons doel niet noodig hier nu verder op in te gaan; de belangstellende lezer vindt de gegevens bijeen.

Op pag. 1 van Mededeelingen 1 wordt als doel der Kirtya kort en bondig genoemd: de bescherming van het Balische cultuurbezit bij uitnemendheid: de lontargeschriften. De Statuten, Hoofdstuk II, Artikel twee, zeggen nader: „De stichting heeft ten doel de instandhouding „van de lontarbibliotheek met daaraan verbonden leeszaal te *Singaradja*, het verzamelen „van Balische en Sasaksche lontars en andere „geschriften, door aankoop, het doen ver- „vaardigen van afschriften, door schenkingen „of anderszins, en het bevorderen van de „bestudeering van deze geschriften."

Van het begin af heeft Dr. R. Goris 10 jaar lang — zij het met eenige onderbrekingen — leiding gegeven aan het Kirtya-werk als adviseur; vooral in het begin eischte het nieuwe instituut zeer veel van zijn aandacht en werkkraft. De omstandigheden waren gunstig: ruime fondsen en alle medewerking van het bestuur; er is dan ook een massa arbeid gedaan, waarvan verschillende verslagen gewagen. Vanaf 1935 is er evenwel geen verslag meer uitgebracht, zoodat het niet overbodig geacht mag worden bij het laatste lustrum stil te staan. Afwezigheid van Bali gedurende 1935 maakte dat Dr. Goris de leiding moest overlaten aan den secretaris-penningmeester die ook als secretaris van de residentie Bali en Lombok voor andere belangen dezer 1.800.000 menschen te zorgen had; de dagelijksche leiding der werkzaamheden berustte dan ook bij den bibliothecaris I Wajan Bhadra. Zijn belangstelling voor Balische en Nederlandsche taal en literatuur doen hem zich hier op zijn plaats gevoelen; het Nederlandsch beheerscht hij als wellicht geen ander Baliër.

De jaren 1936, 1937 en 1938 gaf Dr. Goris

weer leiding aan de Kirtya. Gedurende deze periode vond het overkrassen van lontars geregeld voortgang, en eind 1939 was men aan het achttiende honderdtal. Wel bleek herhaaldelijk, dat de buit nu toch waarlijk grootendeels binnen is: wanneer de Kirtya een partij lontars aangeboden krijgt of ontdekt, is vaak een 90% reeds bekend. Wel zijn er verscheidene adressen op Bali bekend, waar men nog lontars bezit en deze angstvallig behoedt voor vreemde en ook eigen oogen! De bezitters zullen in een anderen staat moeten overgaan vóór deze geschriften of kopieën ervan in de Kirtya kunnen belanden — wanneer we ze tenminste niet reeds hebben.

Ook ten aanzien van Lombok is in de afgelopen periode een belangrijke stap voorwaarts gedaan, ja zelfs een mijlpaal bereikt. Dr. Goris heeft zich gezet tot de vervaardiging van een beknopt Sasaksch-Nederlandsch Woordenboek, dat reeds in 1938 voltooid was en eind 1939 door de Kirtya is uitgegeven. Met de $\pm$ 5000 woorden die het bevat moet men een heel eind kunnen komen, en dit allerbelangrijkste middel om een taal te kunnen leeren zal ongetwijfeld goede diensten kunnen bewijzen. Het staat a priori vast dat zoo wel spreek- als literaire taal daarnaast nog eenige tienduizenden woorden zullen bevatten, maar om het betere niet den vijand van het goede te laten zijn is de opzet *beknopt* gehouden, en het werk dan ook voltooid.

Vanaf de oprichting tot 1935 gaf de Kirtya 3 nummers van haar Mededeelingen uit; bovendien als aparte publicaties:

[Prof. Dr.] C. C. Berg: Kidung Pamañcangah, Mees Santpoort 1929.

Dr. W. F. Stutterheim, Oudheden van Bali Deel I Tekst, Singaradja Bali 1929.

Dr. W. F. Stutterheim, Oudheden van Bali Deel I Platen, Singaradja Bali 1930.

[Prof. Dr.] C. C. Berg, Babad Bla-Batuh, Mees Santpoort 1932.

Dr. V. E. Korn, De Dorpsrepubliek Tnganan Pagringsingan, Mees Santpoort 1933.

Gebrek aan fondsen heeft verhinderd deze serie voort te zetten.

In de periode van 1935-1940 verschenen ook 3 mededeelingen en wel

Aflevering 4 (1935, Singaradja-Solo)

Verslag omtrent de werkzaamheden der Kirtya. Bijlage I. Een derde spreuk op de kleizegels van Pèdjèng door Dr. W. F. Stutterheim. Bijlage II Begroting van Ontvangsten. Bijlage III Begroting der uitgaven.

Aflevering 5 (1937, Singaradja-Solo)

In memoriam [Professor J. C. van Eerde].

Lijst der aanwinsten der lontarbibliotheek van Mei 1934 tot Juni 1936.

Overzicht over de belangrijkste literatuur betreffende de cultuur van Bali over het tijdvak 1920-1935 door Dr. R. Goris.

Alphabetisch Register op de eigennamen der auteurs.

Tweedeeling in het Oud-Balische dorp door C. J. Grader.

Madènan (desa-monographie) door C. J. Grader.

Bijlage der Mededeelingen Aflevering V: Het „Mabasan" of de beoefening van het Oud-Javaansch op Bali door I Wajan Bhadra.

Aflevering 6 (1939, Singaradja-Bandoeng)

Voorbericht

Het Balisch-Nederlandse Woordenboek (De huidige stand van zaken en plannen voor de toekomst) door Dr. J. L. Swellengrebel.

Het Soebakwezen in het Landschap Djembrana door C. J. Grader.

Eenige gegevens nopens Sasaksche Volksgebruiken door Mr. J. Prins.

Verspreide aantekeningen over adatrecht en volksgebruiken in Midden-Lombok door Mr. J. Prins.

Bijdragen tot de Balische lexicografie door Wajan Bhadra.

Mededeeling.

Bijlage der Mededeelingen Aflevering VI: Lijst der aanwinsten van de lontarbibliotheek tusschen Juni 1936 en Februari 1939.

Als **Aflevering 6-10** der Mededeelingen is te beschouwen Dr. R. Goris: Beknopt Sasaksch-Nederlandsch Woordenboek.

Na het vertrek van den taalamttenaar Dr. Goris heeft de afgevaardigde van het Nederlandsche Bijbelgenootschap, Dr. J. L. Swellengrebel te Den Pasar, belast met de vervaardiging van het Balisch-Nederlandsch Woordenboek, eenige bemoeienis gehad met de Kirtya. Medio 1939 kwam ondergeteekende als taalamttenaar voor Bali en Lombok op de standplaats Singaradja en werd aangezocht op te treden als adviseur; daar hij zich echter geheel moest orienteer in zijn nieuwen werkring, het personeel der Kirtya zijn taak had en de geldmiddelen nog geen uitbreiding gedoogden, heeft hij nog weinig invloed uitgeoefend op den gewonen gang van zaken. Nog niet beschikkende over kantoorfondsen als taalamttenaar genoot hij de gastvrijheid der Kirtya.

Bijna tien jaren geleden heeft Dr. Goris een voordracht gehouden in de 27e vergadering

van de Afdeeling Taal-, Land-, en Volkenkunde (5 Augustus 1931) van het Koninklijk Bataviaasch Genootschap van Kunsten en Wetenschappen, welke is opgenomen in 's Genootschaps Tijdschrift deel LXXI, 1931, 695-712. Door een betreurenswaardige vergissing is dit artikel niet zoo gemakkelijk te vinden, daar het niet is opgenomen in de Inhoud; de titel luidt: Bali als arbeidsveld voor wetenschappelijk onderzoek, waarbij dan slechts gedacht is aan onderzoek op cultureel gebied. Het bestaan van dit artikel maakt het mij overbodig nog eens grootendeels dezelfde desiderata op te sommen; bovendien zouden maar verwachtingen gewekt worden waarvan men de vervulling niet geheel in eigen hand heeft. Slechts zij aangeteekend dat de Oudheidkundige Dienst nu te Batavia weer over een epigraaf beschikt voor de bewerking der oorkonden, en op Bali een opnemer heeft rondtrekken die belast is met de inventarisatie van alle oudheden.

De Kirtya beperkte zich voor kort tot het overkrassen van lontars. Zooals wellicht bekend is, wordt lontar ook gebruikt voor inheemsche documenten, en terecht, want het is een vrij duurzaam materiaal. Het blijkt bestand te zijn tegen alle beproeving waaraan het blootgesteld is in een Balische woning, zooals lekwater, rook, enz. waarvan papier vergaat. Hoe kostbaar de aanmaak van een lontargeschrift dan ook moge zijn - het kan aan schrijffloon in de tientallen guldens loopen - van dit materiaal wordt toch nog zeer veel gebruik gemaakt. Opmerking verdient echter, dat de Baliërs welke op de Kirtya komen zitten om ten eigen gebruike een afschrift et vervaardigen, in de door mij geobserveerde periode uitsluitend van papier gebruik maakten. De vraag rees dan ook of de Kirtya, gehuisvest in een gebouw van Europeesch materiaal, waar de geschriften in rook noch lekwater liggen, niet meedeed aan een wel vaker voorkomende neiging van te zijn *plus balinisant que les Balinais eux-mêmes* met vast te houden aan de lontar-afkrasserij. Alleen dan placht de Kirtya voorloopig papier-afschriften te vervaardigen van geleende lontars, wanneer de eigenaars deze slechts gedurende korten tijd wenschten af te staan; vervolgens werd van het papier-afschrift weer een lontar-afkrassel genomen. Als werkverschaffing voor een periode gedurende welke het geroutineerde personeel, op het behoud waarvan men gesteld is, aan den gang moet gehouden worden, b.v. gedurende een adviseurlooze periode, is dit voortreffelijk. Ook heeft dit de oplossing aan de hand gedaan om de verknochtheid der

Baliërs aan hun oude letter te ontzien, zoodat voortaan op de Kirtya nog slechts papier-afschriften vervaardigd worden.

Door de verlaging van de rentestandaard in de laatste jaren waren de inkomsten van de Kirtya met tientallen procenten afgenomen, terwijl geruimen tijd gelden beschikbaar moesten zijn voor doeleinden en in een mate, waarop de Kirtya door zijn opzet niet berekend was. Terwijl vroeger afschrijfwerk kon worden uitbesteed en dus extrakosten voor los personeel met zich meebracht, was hiervoor nu dan ook geen geld meer beschikbaar, zoodat het Kirtya-personeel dit werk zooveel mogelijk zelf moest doen. Mede hieraan mag toegeschreven worden dat de bewerking van een wetenschappelijken catalogus, waarvan sprake is in vorige mededeelingen, sinds jaren is blijven steken. Gehoopt wordt nu dat door den bovengeschetsten overgang van lontar naar papier het personeel den noodigen tijd vrij krijgt om de bewerking van den catalogus weer ter hand te nemen. Nog zal moeten blijken of het zich reeds de noodige bekwaamheid hiertoe verworven heeft, wat zonder meer niet verwacht mag worden van overigens geroutineerde djoeroetoelissen, terwijl de financiering van de boek-uitgave — zonder welke de bewerking weinig zin heeft — aan het Curatorium veel hoofdbreken blijft kosten.

In de eerste dagen van 1940 is besloten uit de Residentie-bibliotheek — naar het schijnt de eenige welvoorzienende der Buitengewesten — aan de Kirtya in bruikleen te geven al die boeken en tijdschriften en overdrukken welke van taal-, land- en volkenkundig belang geacht kunnen worden, uiteraard in de eerste plaats met betrekking tot Bali en Lombok. Hieronder zijn verscheidene voortreffelijke standaardwerken, onmisbare tijdschriften, waardevolle overdrukken, kostelijke monografieën. Het ligt in de bedoeling van het Curatorium naast het bestaand vertrek voor Balische lontarlezers een vertrek in te richten voor Westersche studie, waar de bestaande Kirtya-boekerij en de haar zoo kostelijk aanvullende residentie-boekerij als handbibliotheek gereed zullen staan. De welwillende toekenning door den Resident van eenige fondsen maakte het reeds mogelijk door aankoop eenige lacunes aan te vullen; het Koninklijk Bataviaasch Genootschap vulde zijn edita gratis aan; ten slotte worden verscheidene moeilijk te verwerven artikelen overgetikt. Gegronde hoop mag gekoesterd worden dat nog in 1940 in de bibliotheek van de Kirtya niet alleen de groote massa van de Balische literatuur aanwezig zal zijn, maar ook het belangrijkste en zelfs het meeste van wat betrekking heeft op Bali en Lombok.

Ieder die zich eenigszins verdiept in de literatuur over Bali en Lombok vindt een betrouwbaren gids in het Literatuur-overzicht van C. Lekkerkerker, archivaris van het Nederlandsch Bali-Instituut, behoorende tot de Afdeeling Volkenkunde van de Koninklijke Vereeniging het Koloniaal Instituut te Amsterdam. Dit overzicht loopt tot 1919; het boek is van 1920; sindsdien is er enorm veel gepubliceerd over Bali dik en dun, rijp en groen. Dr. Goris gaf in Mededeeling 5 een waardevol Overzicht over de belangrijkste literatuur betreffende de cultuur van Bali over het tijdvak 1920—1935. Terwijl Lekkerkerker de genoemde werken refereert — soms zeer uitvoering — en ook karakteriseert, niets te onbelangrijk acht en alle gebieden behandelt, heeft Goris zich beperkt tot een opsomming van het belangrijkste betreffende de cultuur. Hij spreekt in zijn inleidende woorden van een voortzetting in manuscript door Lekkerkerker zelf van diens arbeid, waarvan een vervolgdeel eerlang te verwachten zou zijn. Hiernaar informeerende kreeg ik het manuscript toegezonden — een zeer groot aantal dichtbekrabbelde stukken papier, ter grootte van receptpapiertjes tot dubbele folio-vellen toe. Deze zijn nu op uniform papier en in uniforme uitvoering overgetikt; het blijkt dat pas op het eind der dertiger jaren de samensteller dit werk heeft moeten laten liggen, waarschijnlijk door de voltooiing van zijn groote boek *Land en Volk van Java*. Op de Kirtya staat dit kostelijk hulpmiddel nu in voorloopigen vorm ter beschikking van ieder lid die het wil raadplegen. Bedoeling is om dit hier zoo goed en kwaad als het gaat voort te zetten, waarbij erop gehoopt wordt dat ieder die over Bali en Lombok schrijft, al is het slechts zijdelings (juist wanneer het slechts zijdelings is en dus dreigt te ontsnappen aan de aandacht) een exemplaar zal willen zenden aan de Kirtya-boekerij. Gehoopt wordt tegen 1944 een 25-jarige periode te kunnen afsluiten met gebruikmaking van een koloniale of universiteits-bibliotheek. Dan kunnen de gerefereerde bijdragen ook pas genummerd en de index vervaardigd worden, welke bij een werk als dit een aanzienlijk deel der waarde vertegenwoordigt.

Intusschen is de Kirtya wel een zeer waardevolle bibliotheek voor letterlievende Baliërs, en vormt zij een rijke mijn voor wetenschappelijk onderzoek — maar deze mijn werd nog nauwelijks ontgonnen. Er is nu een begin gemaakt met de ontginning en de winning van het erts doordat vijf man steeds aan het overtikken zijn. Wel moeten zij zelf, geholpen door een medetikker, hun eigen werk nakijken, en ook weten ze dat ze er een korte inhoudsop-

gave van moeten samenstellen, terwijl tikwerk en inhoudsopgave ook nog worden nagekeken door het Balisch kantoorhoofd, maar niettegenstaande deze voorzorgen kan niet voorkomen worden dat bij deze achttiende of zeven-entwintigste keer copieeren er nog weer een enkele fout bij insluit. Men verlieze niet uit het oog dat deze aftiksels — waarvan doorslag bestemd is voor Leiden en Batavia en reeds gebruikt wordt voor het Balisch woordenboek en de baliseering van het lager onderwijs — nog erts is, in een wetenschappelijken hoogoven moet gesmolten worden tot het zuivere metaal der verzorgde teksten, waaruit de wetenschappelijke verhandelingen gesmeed kunnen worden. Voorloopig deelt een tikker op de Kirtya slechts „'s mijnslaafs lot, die duikt in 's aardrijks ingewand”.

Omtrent de bestudeering der Sasaksche lontars en der Sasaksche cultuur kan gemeld worden, dat een tweetal schrijvers zich heeft laten vinden om hun eiland te verlaten en te Singaradja te komen werken. De een knipt de woorden van Dr. Goris' woordenboek uit en plakt die op kaarten van een alphabetisch register. Reeds is een begin gemaakt met het noteren en tusschenvoegen van aanvullende woorden, alsmede het bijvoegen van nog niet gesignaleerde beteekenissen. De ander, die

eenig Hollandsch machtig is, helpt mij over de eerste moeilijkheden van het Sasaksch heen, en is begonnen met het overtikken der Sasaksche lontars die de Kirtya bezit.

Twee man tikken een aanzienlijk deel van hun tijd aan moeilijk te verwerven artiken uit tijdschriften.

Over de behuizing der Kirtya kan voorshand nog slechts gezegd worden dat deze niemand bevredigt, dat gestreefd wordt hierin verbetering aan te brengen, maar dat Rome en Napels ook niet op één dag gebouwd zijn.

Met dankbaarheid zij gereleveerd dat de Kirtya boekgeschenken ontving o.a. van den Resident van Bali en Lombok, medewerking genoot i. h. b. van de heeren C. J. Grader, Controleur B. B. te Karangasem, en Walter Spies, kunstenaar te Tjampoean (Oeboed, o.a. Gianjar, Zuid-Bali) en een gift ontving van den heer H. D. Pierson te 's Gravenhage. Teneinde haar werkzaamheden ten volle te kunnen ontplooien behoeft de Kirtya moreelen steun door medewerking bestaande uit het verzamelen van teksten, en financieelen steun, zij het slechts door veel lidmaatschappen — haar streven is er op gericht deze beide te verdienen.

De Adviseur
Dr. C. Hooykaas.

DERDE LIJST VAN AANWINSTEN DER LONTAR-BIBLIOTHEEK VAN DE STICHTING KIRTYA LIEFRINCK- VAN DER TUUK TE SINGARADJA (1939 FEBRUARI 1940).

N.B. In vorige Mededeelingen werden reeds de volgende lijsten opgenomen :

1. Voorloopig overzicht der op Bali aanwezige literatuurschat, door Njoman Kadjeng [d. i. dus datgene dat de Kirtya wilde verzamelen], Med. 1 (1 Maart 1930) p. 19-40.
2. Het huidige lontar-bezit der Kirtya, Med. 2 (1 Maart 1930) p. 13-22.
3. Het huidige lontar-bezit der Kirtya, Med. 3 (1 Nov. 1931) p. 9-35.
4. Het huidige lontar-bezit der Kirtya, Med. 4 (1935) p. 1-86.
5. [Eerste] Lijst der aanwinsten: Mei 1934-Juni 1936, Med. 5 (1937) p. 5-13.
6. [Tweede] Lijst der aanwinsten: Juni 1936-Februari 1939, Bijl. Med. VI (1939) p. 2-21.

Inrichting van deze lijst (uitvoeriger in Med. 4 p. IV-VI):

Het *nummer* is dat van de Kirtya, gegeven aan het geschrift toen het binnenkwam of in behandeling werd genomen.

De *titel* is die welke het geschrift draagt; menigmaal is het ook onder andere namen bekend.

Het *Arabische cijfer* wijst op het aantal lëmpir's, alle van vier regels.

Het *Romeinsche cijfer gevolgd door een kleine letter* wijst op de categorieën waarin de Bali-sche geschriften van het begin af verdeeld zijn, en wel:

- I. WEDA (godsd. ceremoniën), a-*weda*; b-*mantra*; c-*kalpaçāstra* (ritualia).
- II. AGAMA (recht, ethiek, etikette) a-*palakṛta* (wet en voorschrift); b-*çāsanā* (leefregels); c-*nīti* (handleidingen voor de vorsten).
- III. WARIGA (handboek); a-*wariga* (astrologie); b-*tutur* (cosmologie, allegorie, mystiek); c-*kāṇḍa* (grammatica, metriek, mythologie); d-*usada* (medicijnen).
- IV. ITIHĀSA (epiek) a-*parwa*; b-*kakawin* (kunstdicht in Hindoe-maten); c-*kidung* (id. in inheemsche maten); d-*gaguritan* („kleine” maten; taal Nieuw-Balisch).
- V. BABAD (historie) a-*pamañcangah* (geslachtslijst; b-historische romans; c-rijksongergangen).
- VI. TANTRI (Volksverhalen) a-van Hindoe-afkomst; b-van inheemsche origine.

Nieuw ingevoerd moest hierbij worden: c-*katuturan* (volksverhaal van „eigentijdsche” gebeurtenis en slechts plaatselijke bekendheid, sprookjesachtig noch legendarisch).

Afkortingen naar de gebruikelijke catalogi.

1601	Anḍa kacacar (Br. I 89 s. v. Anda. middelen tegen pokken)	31	IIId	ling voor de subak Bëbëngan, in de buurt van Silangjana)	IIa
1778	Aṣṭapranawa (Wijwater, o. a. kosten ervan enz.)	3	Ic	1681 Ayam biing Pangajaran	3 VIc
1605	Atmarakṣa (Tooverformulieren tegen allerlei gevaren o. a. ziekten, daemonen. Vg. Med. 4 p. 6, 883)	4	IIId	1679 Ayam ijo Baluk	4 VIc
1782	Awig ² bañjar Yeh-tëngah (Huishoudelijk reglement voor de wijken: bañjar Toya-tëngah, Brasela, Këlikikawan in het Oeboedsche Z. Bali)	24	IIa	1678 Ayam ijo Sambu	3 VIc
1786	Awig ² desa Bila (Oost-Buleleng)	14	IIa	1685 Ayam irëng ring sang Kuwuk (Vg. Med. 6 Bijl. p. 18, 1326)	4 VIb
1785	Awig ² desa Pañji (district Soekasada, N. Bali)	17	IIa	1683 Ayam pangaruh	3 VIc
1735	Awig ² desa Silangjana (district Soekasada, N. Bali; deze regels bepalen ook de waterverdee-			1680 Ayam sa Bodi	4 VIc
				1682 Ayam sangkur	3 VIc
				1684 Banas makidihang ayam	3 VIc
				1722 Basong bëlang kalikukun	3 VIc
				1763 Basong cëmëng	3 VIc
				1724 Basong pangaruh	3 VIc
				1762 Basong rarik	3 VIc
				1745 Bëlog (anak) (Vg. Med. 6. Bijl. p. 7, 1324 en 1520)	2 VIb
				1651 Bhagawān Garga (Vg. Med. 4 p. 11, 160. Beide geschrif-	

	ten vullen elkaar aan; behan- delen de gunstige en ongun- stige dagen	16 IIIa	1595	de; eindstrofen verschillend. Roman)	109 IVb
1705	Bhagawān Çakti (De geschiede- nis van een Bhagawān, die met vrouw en dochter van Java naar Bali reisde gedurende de regeering van één der Gelgel- sche vorsten. Vg. Dwijendra: Med. 4 p. 19, 320. Taal: Hoog-Balisch)	6 VIb	1619	Dewayajña ring Karangasëm (over nafeest v. lijkverbranding door Zelfbestuurder v. Karang- asëm in 1938. Ander gedicht dan no: 1579 Med. 6 Bijl. p. 6 over hetzelfde feest)	17 IVd
1753	Bagus Dyarsa (inhoud Vg. Br. I, p. 150-1. Vg. ook Med. 4, p. 9, 597)	8 VIb	1610	Dharma panguwusan (streven naar verlossing. Vg. Med. 4 p. 73, 1056)	3 IIIb
1604	Brāhmaṇa cute (Brahmaan, ge- boren uit een vreemdsoortig huwelijk: vader Brahmaan, moeder dochter v. e. slager. Cute = onrein)	3 Va	1626	Dharma pawayangan (Handlei- ding voor dalangs)	18 IIIc
1624	Brāhmaṇa cute (Vg. 1604. Zelf- de babad in dichtvorm, echter ontbreken hier de namen).	21 IVd	1767	Dyah Durmitā (De gelijknamige heldin was aanvankelijk zeer wuft, streeft dan naar verlos- sing)	41 IVc
1723	Buduh ring ula aya	2 VIb	1775	Ender (Zie Br. I p. 282, 403. Inhoud vollediger dan no: 533, zie Med. 4)	53 IVc
1622	Cakrāgni (tooverformulieren te- gen vijanden)	5 IIId	1755	Gaguritan dewasa (Andere Re- dactie dan gelijknamige ge- schriften; zie Med. 4 p. 21)	15 IIIa
1769	Calon arang parikan (Versifica- tie v.h. C.A.-verhaal. Andere red. dan no. 1047, Med. 4, p. 14. Zie Br. III p. 200-2)	27 IVd	1625	Gédé Myana	3 VIb
1592	Caṇḍikusuma (voor bouwers van steenen gebouwen in huis- tempels)	12 IIIC	1603	Gēṇḍing sang hyang Dadarī (Volkszangen)	9 IVd
1721	Cekel cipak (hebzuchtig man)	6 VIb	1602	Gēṇḍing sang hyang mamēdi (Volkszangen)	8 IVd
1649	Cilinaya (Andere red. dan no. 954. Vg. (Med. 4 p. 16; soort Pañji-roman)	24 IVd	1656	Gusti Bagus Jenglar (geschie- denis van gelijknamig jongeling. Vollediger dan no. 1044, zie Med. 4 p. 26)	38 IVd
1643	Crukuk kuning (Vg. Med. 5 p. 6, 1303)	9 VIb	1736	I Baboso (dochter van een rangsasa (reus) trouwt met prins van Koripan; uit dit huwelijk I Baboso, een meisje, geboren)	7 VIb
1615	Dadawuhan (gunstige en on- gunstige tijdstippen op één dag, te bepalen volgens het systeem dawuh pañcapāṇḍawa, hetwelk den dag in 5 gelijke deelen verdeelt)	9 IIIa	1739	I Balu kajanan tēken I Balu kalodan (rijke weduwnaar en arme weduwe, die later resp. arm en rijk worden)	4 VIb
1644	Dadong bēkung (opschepperige tandelooze oude vrouw)	5 VIb	1672	I Balu kajanan tēken I Balu kalodan (Grof verhaal, van weduwnaar en weduwe)	4 VIb
1774	Dadong Peset - Luh Mēntis (grootmoeder vertelt kleindoch- ter episode uit Adiparwa)	12 VIb	1676	I Balu kajanan tēken I Balu kalodan (Grof verhaal, van weduwnaar en weduwe)	8 VIb
1663	Dagang lēngis	5 VIb	1676	I Bēlog. (Vg. Med. 5 p. 6, 1301; Med. 6, p. 7, 1324 en 1520)	5 VIb
1591	Daçaprakasa (handleiding ter concentratie van magische kracht)	22 IIIB	1748	I Bēlog (domoor)	3 VIb
1617	Daçaçila paramārtha (kamok- šan-staat kan ook bereikt wor- den langs eenvoudiger weg, d.i. goede levenswandel)	5 IIIB	1688	I Bēlog-punggun (stom en zeer koppig man)	4 VIb
1648	Dewātmaka (zie Br. I p. 242, 342; begin woordelijk hetzelfde;		1689	I Bēṇḍesa Dauh	4 VIc
			1752	I Bērakah	7 VIb
			1760	I Buta tēken I Bungkut	2 VIb
			1677	I Cēlēmpung (een slimmerd)	4 VIb
			1635	I Cēlēpuk („De Uil” (naam v. e. mensch) en een aap)	3 VIb
			1636	I Cēlēpuk („De Uil en de	

	mamēdi (onzichtbaar mensch))	4	VIb		richt diensten bij a.s. schoon-		
1653	I Čělěpuk (Zie Ni Čělěpuk)	6	VIb		vader)	6	VIb
1629	I Cicing timpang (schoon jongeling, aanvankelijk in de gedaante van een manken hond)	7	VIb	1743	I Sugih tēken I Tiwas	2	VIb
				1742	I Syap sělēm (Vg. Med. 6 p. 18, 1326 en 1685 v. deze lijst: Ayam irēng ring sang kuwuk)	6	VIb
1699	I Dadong Ayam (rangsasa (Rākšasa) en kip)	3	VIb	1652	I Tēngkulak	10	VIb
1631	I Dagang pindang (verkooper van gedroogde visch trouwt dochter v. weduwe)	6	VIb	1744	I Tiwas tēkēn I Sugih	4	VIb
1695	Ida Ratu ring Pajajaran (Zie Raden Jajar pikatan)	4	VIb	1645	I Truṇa tuwa (vrijgezel raakt op zijn ouden dag verliefd op hemelnymf)	11	VIb
1690	I Deblung ring mamēdi (vrouw van I Deblung, die elken nacht gaat dobbelen, wordt verleid door mamēdi in gedaante van I Deblung)	2	VIc	1646	I Tuwung kuning (meisje gered door een Dadari. Vg. Ni Tuwung Kuning no: 1694 v. deze lijst)	9	VIb
1632	I Gělĭjah (ondeugend mensch die Koning wordt)	12	VIb	1691	I Ubuh (wees die later bij Chinees dient)	3	VIc
1700	I Jaum (man met twee vrouwen)	3	VIb	1668	I Ungasan (toeak-verkooper die koning wordt)	8	VIb
1702	I Jělēg ² (luie vrouw; uit West-Lombok)	2	VIb	1633	I Wayan Kaplet (slimmerd die meisje verleidt; grof)	9	VIb
1667	Ijung lantang (boschspook met zeer langen neus)	17	VIb	1594	Jayakrama (als Kidung Pamañ-cangah, uitg.-Berg)	63	Vb
1642	I Kētĭmun mās (meisje, door reus ontvoerd, later door muis met zijn vrienden gered)	7	VIb	1674	Jayapurāṇa (Br. I p. 266. J. Cat. p. 82)	41	IVc
1701	I Kulēn (meisje verliefd op een kulēn = zoetwatervis)	3	VIb	1728	Jro dalang	3	VIc
1660	I Lagas (eigenaar v. e. doeriantuin, taal soms grof)	5	VIb	1746	Juru tulup (op vogeljacht met blaasroer)	2	VIb
1664	I Lēgar (ongelukkige jongen)	18	VIb	1697	Kaki Gělundung	4	VIb
1665	I Lidēg (grappig volksverhaal)	7	VIb	1623	Kamokšan (Vg. (Tutur) Kamokšan, Med. 4 p. 35. Inhoud in groote trekken zelfde als Aji kēmbang, Med. 4 p. 1. 467)	32	IIIb
1741	I Lutung tēken I Kakuwa (Vg. Med. 4 p. 45, 314 en 1144; en 1717 v. deze lijst: Sang L. t. sang K.)	7	VIb	1772	Kamokšan (Andere red. als (tuturs) Kamokšan p. 35, Med. 4)	17	IIIb
1657	I Mica (koning met dochter in gedaante van een peperkorrel)	8	VIb	1670	Kāṇḍa ěmpat (Gaguritan) (versificatie van Kāṇḍa ěmpat lare, zie Med. 4 p. 35, 362; zeer gecomprimeerd)	3	IIIc
1658	I Naga gombang (grootte slang verleidt prinses van Daha)	8	VIb	1590	Kawīṇṇa (Andere red. dan no. 1160, Med. 4 p. 37. Handleiding om magische krachten te concentreeren en aan te wenden tegen schadelijke invloeden)	22	IIId
1718	I Ngantēn añar (Domoor pas getrouwd = No. 1301, Med. 5 p. 6)	3	VIb	1613	Kawruhan Kusumadewa (aanwijzingen om magische kracht te verkrijgen)	7	IIIc
1726	I Pañcing bēnēng (held heet „De rechte Pañcing” = haak zonder weerhaak)	14	VIb	1618	Klabangakit (mystisch geschrift)	5	IIIa
1662	I Payuk (jongmensch aanvankelijk in de gedaante v. e. waternat)	8	VIb	1597	Kṛtabhāṣā (Br. II p. 80-1; Vg. Med. 4 p. 43, 127)	17	IIIc
1750	I Pēcik tēken I Kutang	2	VIb	1780	Kudāsmarājña (minnedicht in Middel-Jav.)	3	IVc
1758	I Pepet (Vg. Med. 5 p. 6, 1303 en 1643 v. deze lijst: Crukcuk kuning)	4	VIb	1647	Luh Sandat	6	VIb
1637	I Rare angon (in details anders dan No. 1521, Med. 6 p. 8)	13	VIb	1692	Luh Sari ring ula naga	8	VIb
1661	I Singalongan (jongeling ver-			1725	Macan masiluman marupa manusa	3	VIb
				1747	Macan tēken meng	2	VIb
				1731	Makakasihan ring banas	4	VIc
				1730	Makakasihan ring wong gamang	4	VIc

1698	Mantri sanak lima (5 broers uitgestuurd om vak te leeren)	13	IVd	1608	Panawar (mantra's, welke niet voorkomen in no.526, Med. 4, p. 51)	7	IIId
1710	Manuša ring sang samong (Vg. Guṇawati, Med. 4 p. 26, 473)	3	VIb	1576	Pan Bakti (P.B. geeft wijze lessen aan zijn eenigen zoon, Njoman Sindu)	51	IIIB
1747	Mapatuh ěntut	2	VIb	1627	Pan Boñjor (realistisch)	8	VIb
1669	Mĕgat kung (roman; taal Mid- del-Jav.)	23	IVc	1666	Pan Brangkwangan (de „held” P.B. is alles behalve dapper)	10	VIb
1703	Men Cĕkĕpĕl	5	VIb	1734	Pan Brĕngkak (P.B. is zeer slim; zijn kinderen dragen zon- derlinge namen)	5	VIb
1720	Men Mining	9	VIb	1628	Pan Cubing (P.C. naam v.e. zeer plaagzieken aap)	6	VIb
1659	Men Murmer	5	VIb	1612	Panĕrangan (Andere mantra's dan 627, 905 en 966, zie Med.4 p. 52)	7	IIIC
1693	Mpu Gandring	3	VIc	1614	Pangalihan pangeka sunsang (bepalen van dagen waarop volle- of nieuwe maan valt; Vg. 876, 877 en 922, Med. 4 p. 52)	7	IIIA
1733	Mpu Lutuk (Over offers; Vg. Med. 4 p. 57, 18, 862)	7	Ic	1711	Panganten añar sambut bwaya (jong getrouwd echtpaar; bruid wordt door krokodil geroofd)	4	VIb
1766	Nang Cubling	1	VIb	1777	Pangeling-eling pamalaspas ba- le Guṇawanita ring Denpasar (verslag v/d feestelijkheden b.g. v/d opening v/d Huishoudschool te Denpasar en over de Zelf- bestuursders, die den bouw v/d school steunden. Het gedicht is v/e Mal. vert. voorzien, in de maat Sinom-Pangkoer)	28	IVd
1708	Nanggap upah ngĕjuk kĕman- dang	3	VIc	1621	Pangujanan bangke maong (an- dere mantra's als no: 183, 636 en 900, alle geschriften met bekende tooverformulier- en om regen te verwekken)	10	IIIC
1727	Nang Kĕcis ring Men Pĕdĕm	3	VIb	1732	Pan Tiwas miwah Men Tiwas	3	VIb
1751	Nang Paluk (anders als Pan Paluk, Med. 6 p. 15, 1316)	2	VIb	1740	PanTupe (ondeugende aap die tenslotte door list wordt ge- dood)	3	VIb
1761	Nang Poleng	2	VIb	1607	Pararāçyan (geschrift nuttig voor landbouwers: Vg. Para- rĕşyan Med. 4 p. 54, 239)	29	IIIA
1776	Njĕling (Vollediger dan no. 259, zie Med. 4 p. 49)	7	IIIB	1713	Pasangkĕpan sahananing buron alase (bijeenkomst v. alle dieren v/h woud; de vogels worden verzocht de nadering v/d tijger te signaleeren)	3	VIb
1630	Ni Balu manis (zeer grof)	6	VIb	1783	Pasobaya krama deça marĕp ring krama paṇde ring deça Munggu (overeenkomst tus- schen desalieden eenerzijds en smeden anderzijds in de desa Munggu)	6	IIa
1653	Ni Cĕlēpuk (Volksverhaal; „Uil” heet hier een verkoopster)	6	VIb	1784	Progolan (andere mantra's en andere teekeningen dan No.		
1712	Ni Kĕlaran	8	VIb				
1694	Ni Tuwung Kuning anggana tatĕdan ayam (T. K. heet de dochter v. e. dobbelaar)	3	VIb				
1716	Njoba dewasa paicani da padanda	2	VIc				
1686	Numbas baju ring margine	4	VIb				
1655	Oong putih-oong sĕlĕm (wed- we, die een witte- en een zwarte paddestoel eet en zoo zwanger wordt)	5	VIb				
1714	Padanda Made Putra	3	VIc				
1749	Padanda tĕken macan	2	VIb				
1675	Palalintangan (Andere red. dan no. 308, Med. 4 p. 50)	6	IIIA				
1609	Pamatuh (zelfde onderwerp als no. 1385, Med. 6 p. 13)	16	IIId				
1771	Pamatuh Pañcapāṇḍawa (Man- tra's hier naar bekende pana- kawan's in wajang genoemd)	10	IIId				
1596	Pamugpug (Mantra) (Toover- formulieren om uitwerking van booze machten te niet te doen; Vg. Med. 4 p. 51, 1058)	97	IIId				
1781	Pamutĕran wong menggat mwang duṣṭa (Mantra's om vluchtenden te dwingen terug te keeren of dieven de gesto- len goederen terug te doen brengen)	9	IIId				
1738	Pañamaan ajaka dadwa (2 broers met vele avonturen; keeren rijk terug)	3	VIb				
1593	Pañarang (Andere red. als 627, 905 en 966, Med. 4 p. 51)	34	IIIC				

	108, Med. 4 p. 57)	10	III d	1768	Çiwayajña (Vg. Med. 4 p. 27, 71 en 299, over nafeesten van lijkverbrandingen)	23	I c
1599	Pratithi samutpāda (alleen over gunstige en ongunstige tijdstippen v/d dagen, terwijl 258 en 542, Med. 4 p. 58, ook andere onderwerpen bevatten)	8	III a	1696	Çrigati (Andere red. dan no: 671, Med. 4, p. 70. Vg. Jayenglangö, Med. 6 p. 8, 1499 en 1454)	16	IV c
1673	Pūjāstawa (mantra's gelijkluidend als in 109, Med. 4 p. 59)	9	I b	1707	Sudagar bawang saking Bratan (ontmoeting met tijger)	5	VI c
1671	Pujut Kēciwi (P. K. naam van dochter van slager. Prins van Koripan door haar misleid, wordt haar man. Later jaagt men haar uit puri)	16	VI b	1687	Sudagar kēbo (ontmoeting met tijger)	4	VI c
1779	Pūrṇacandra (Handleiding voor wie zich tot guru willen bekwamen in een leerschool, waarin gestreefd wordt naar geestelijke rijkdommen)	5	III b	1611	Swakarma (Vg. Med. 4 p. 72, 833; bouwkundig werk)	20	III c
1606	Pūrwa kamimitan (ontstaan der wereld, Vg. Med. 4 p. 12, 363=92a)	10	III b	1638	Syap badēng (zwarte kip en vraatzuchtige loeak. Vg. no. 1685, Ayam irēng ring sang Kuwuk)	7	VI b
1598	Pyagēm deça Santi (e. s. v. awig2 voor desa Santi bij Sēlat, o. a. Karangasēm)	13	II a	1639	Tantri parikan (Andere red. en andere maten, vg. Med. 4 p. 73, 378)	99	VI b
1695	Raden Jajar pikatan (prins, getrouwd met hemelnymf; later door haar verlaten. Vg. Jajar Pikatan Med. 5 p. 6, 1268)	4	VI b	1715	Tan wentēn marasa madwe pyanak	2	VI c
1704	Ratu ning ula (over twee koningsslangen)	4	VI b	1619	Tēgēs ing carita Dharma wulangun (zie Dharma panguwusan)	3	III b
1600	Rudrakawaca (afweer-tooverformulieren)	19	III d	1616	Tēgēs ing carita Malat (Zie J. Supp. Cat. II p. 216, Br. III p. 128 - 9; Vg. Med. 4 p. 74, 1172 en in deze lijst, 1770, Tēgēs ing sūkṣmabhāṣa)	7	III b
1764	Sampik (Andere red. dan no: 514 Med. 4 p. 64)	20	IV d	1617	Tēgēs ing kakawin Bhāratayuddha (zie Daçaçila paramārtha)	5	III b
1765	Sampik (gedicht naverteld in proza)	5	VI b	1620	Tēgēs ing kakawin Dewātmaka (Vergelijkingen van Vorsten met windstreken; Vg. Tēgēs ing carita Malat, no. 1616, deze lijst)	10	III b
1634	Sampi wadak (J. Cat. p. 182, Vg. no. 1654, een Zuid-Bal. versie v/h verhaal)	12	VI b	1770	Tēgēs ing Sūkṣmabhāṣā (Vg. no: 1616 Tēgēs ing carita Malat in deze lijst)	35	III b
1654	Sampi wadak (zie J. Cat. p. 182. Vg. no. 1634)	14	VI b	1641	Tikas patanganan weda (handhoudingen bij het officieeren; Vg. Puja parikrama, Med. 4 p. 59, 109)	7	III c
1774	Sang Garuḍa nēbus byang (zie Dadong Peset — Luh Mēntis, no. 1774)	12	VI b	1719	Tos Ning Dadap — Tos Ning Presi	4	VI c
1640	Sanggraha kling (over mystiek; Vg. Med. 4 p. 67: Sewaka dharma)	13	III b	1650	Tuwan We (handelaar in Batavia; vrouw: Ni Jassiman. Ook door ardja-gezelschap opgevoerd)	4	IV d
1717	Sang Lutung tēken sang Kakuwa (Vg. Med. 4 p. 45, 314 en 1144)	3	VI b	1759	Ubuh (Anak) (wees die later dooden levend kan maken)	2	VI b
1709	Sang Muun ring sang Langjana (twee vogels, die elkaar trachten te overbluffen)	3	VI b	1729	Ula aya ring I Agēt	4	VI b
1754	Sang Roro (foei-leelijke vrouw krijgt schoonheid v/h kruipend gedierte)	3	VI b	1706	Ula sēlēm bukit ring asu ajag	3	VI b
1773	Sapani-tattwa (Onderricht aan Sang Sapani, die de mensen uit de ellende wil verlossen)	11	III b	1757	Uluh lēsung (onnoozele schoon-zoon)	2	VI b
				1737	Yeh Pēsangsang yeh Pētanu (meisje dat in rivier Pēsangsang-Pētanu door haar vader wordt gedood)	1	VI c

ASKLEPIUS OP BALI (EN LOMBOK)

DOOR

Dr. C. HOOYKAAS.

voor dokter Soedjono, gep.
Ind. arts te Tété Batoe Sě-
long, Oost-Lombok 1910 - 23
Februari - 1940.

In 1933 verscheen bij Librairie Gallimard te Parijs een roman van den Franschen medicus Albert Gervais, getiteld *Aesculape en Chine*, een roman, een stuk autobiografie of liever mémoires, misschien beter nog: een losjes aaneengeregen serie schetsen uit de Midden-Chineesche praktijk van een Fransch ziekenhuis-dokter. Een deel ervan was reeds in December 1930 opgenomen in de *Revue de France*. Het boek heeft onbetwifelbare verdiensten uit literair oogpunt en heeft bovendien den wind mee gehad. Ik beschik hier over wrappers noch voldoende bibliografische gegevens, en weet slechts dat het reeds voor eenige jaren o.a. in het Nederlandsch vertaald werd; mijn exemplaar van 1936 is reeds de 14e édition, na 3 jaren dus. De schrijver heeft meer Chineesche schetsen geschreven en eenige boeken, in China spelend: *Une Fille de H'an*, *La Jalousie de Wang-Fau-Lin* en *L'Ombre du Ma Kouï*. Het blijkt dat de Chineesche maatschappij hem heeft gepakt, terwijl hij ook zijn lezers weet te pakken. Ja zelfs, toen Radèn Priyono in 1938 te Leiden promoveerde op zijn belangwekkend proefschrift *Sri Tañdjung*, Een Oud Javaansch verhaal, was hij bereid voor Gervais de hand in het vuur te steken en tegen de bedenkingen der faculteit te verdedigen als stelling XII: *In zijn „Aesculape en Chine” en „L'Ombre du Ma-Kouï” geeft de auteur-medicus Albert Gervais blijk van een juist inzicht betreffende de waardeering van een vreemd volk en zijn cultuur.*

Dr. Priyono's promotor heeft de stelling blijkbaar discutabel geacht; of er tegen geoponeerd is en of de verdediger sterke argumenten had, is mij niet bekend geworden. Maar in dit verband mag m.i. wel herinnerd worden aan een deel van het aan China gewijd oeuvre van den Nederlandschen arts Johan Wilhelm Schotman, en wel zijn trilogie *Het Vermolmd Boeddhabeeld*, met den ondertitel: *Een reis naar de verborgenheden eener vreemde werkelijkheid*. Het verscheen omstreeks 1936 bij P. N. van Kampen en Zoon te Amsterdam en bestaat uit de deelen: I *Het Eiland der Zwevende Arenden*, II *Het Pulverend Land der Eeuwen* en III *De Dans der Demonen*. Schrijver, die reeds een omvangrijk belletristisch en filosofisch oeuvre

op zijn naam heeft staan, is onmiskenbaar onder de betoovering van China gekomen en weet daarvan op pakkende wijze te getuigen ook in *Het Boek van Bo Yin Ra*. Schrijver's oeuvre is niet geheel vrij van pretenties en boet daardoor in aan overtuigingskracht; bovendien heeft hij nu eenmaal zijn Nederlandsche taal tegen, waardoor hij nooit de bekendheid van een Gervais zal krijgen.

Ook in Nederlandsch-Indië zijn verscheidene artsen werkzaam geweest, die blijk gaven te kunnen doordringen in de geestesgesteldheid van hun patienten en te beschikken over een pen om hiervan te getuigen. Het ligt buiten het bestek hen hier op te noemen en van hun werk mede te deelen, maar er is zeshoofdige aanleiding om te gewagen van het werk van medici op Bali en Lombok — zij het dat dit niet van belletristischen aard was. De voor dit opstel gekozen titel geeft mij de gelegenheid, even de aandacht te vestigen op wat vroeger reeds gepubliceerd is; doel van deze mededeeling is belangstelling te wekken voor twee reeds vroeger en twee onlangs verschenen onderzoekingen, en voor het heden van twee onderzoekers.

Wanneer we met Lombok beginnen, om daarmee ook te eindigen, dan heeft op het eind der vorige eeuw, ten tijde van de expeditie en daaromtrent, Dr. C.J. Neeb er zijn oogen goed de kost gegeven en er veel gefotografeerd. Het boek: *Naar Lombok door Dr. C. J. Neeb en W. E. Asbeek Brusse*, waarin 150 van zijn foto's, zal wel van den mede-auteur stammen; Neeb zelf schreef slechts eens een paar bladzijden in *Eigen Haard*. Maar zijn foto's werden in den handel gebracht en prijken in de publicaties van verscheidene zijner tijdgenooten. Lekkerkerker's *Bali en Lombok*, overzicht der litteratuur omtrent deze eilanden tot einde 1919, geeft in het personen-register s. v. precies de verschillende publicaties op.

Reeds van 1883 (Batavia, G. Kolff en Co) dateert het tamelijk bekende werk van Dr. Julius Jacobs, *Officier van Gezondheid 2e klasse O.I.L.*: Eenigen tijd onder de Baliërs, eene Reisbeschrijving met aanteekeningen betreffende hygiëne, land- en volkenkunde van de eilanden Bali en Lombok. Het boek moge

niet diep graven, het pretendeert dit ook niet, en de tijdgenooten moesten den schrijver dankbaar zijn dat hij zijn tijd op dienstreis wist te benutten om onze gebrekkige kennis dier dagen te verruimen. Schrijver's temperament moge hem bovendien wel eens parten gespeeld hebben en tot mindere wetenschappelijkheid gebracht — alles bij elkaar is het nog lezenswaardig uit historisch oogpunt. Dat we in de ruim een halve eeuw sinds de publicatie op zeer veel der behandelde punten vollediger en soms juist ingelicht zijn — daartoe heeft schrijver zelf bijgedragen door de kennis van zijn dagen mede te deelen. Ook zijn belangstelling voor sexe en erotiek is niet misplaatst te noemen waar schrijver arts is, al had hij zich hier eenige meerdere reserve kunnen opleggen ¹⁾. Maar nogmaals: 1883 is lang geleden.

Neeb met zijn plaatjes en Jacobs met soms meer praatjes dan gezet onderzoek zijn in onze dagen eenigszins in het vergeetboek geraakt door een gouvernementsarts die een zeer groot aantal allervoortreffelijkste foto's wist te vervaardigen, en daarmee een bezienswaardig boek samen te stellen, maar ook verscheidene artikels schreef in *Nederlandsch-Indië Oud en Nieuw* en *Wendingen*, waardoor zijn werk van blijvende documentaire waarde is. Ik bedoel Dr. Gregor Krause, die eenige jaren te Bangli woonde, en die waarlijk niet alleen mannelijk en vrouwelijk naakt fotografeerde, al heeft hij de ampele gelegenheid hiertoe abundantelijk benut. In 1920 verschenen bij de Folkwang-Verlag te Hagen im Westen van hem in de *Schriften-Serie Geist, Kunst und Leben Asiens* twee deelen, I *Land und Volk*, II *Tänze, Tempel, Feste*. Later werd er één deel van gemaakt; de *Hollandsche bewerking* van niet lang daarna en de *Fransche* van 1930 zijn ook in één deel verschenen.

Het bovengenoemde moge van documentaire waarde zijn en van niet te onderschatten nut bij wetenschapsbeoefening, nl. als materiaal — zelf zijn ze nog geen wetenschapsbeoefening. Ze geven het gehoorde en geziene weer in letters en afbeeldingen, maar stellen zich niet zoo zeer ten doel de wetenschap vooruit te brengen. Voor zoover hier medische wetenschap beoefend is, laat ik de medische kant ter zijde, daar dit tijdschrift er niet de plaats voor is; slechts wat voor de land- en volkenkunde van belang is, moge hier gereleveerd worden.

Van den arts Noosten noem ik dus slechts in het voorbijgaan de studie *Krop* op Bali, *Geneeskundig Tijdschrift voor Neder-*

landsch-Indië 75, 1935 p. 1420-45, doch vestig de aandacht op een studie van 1937, verschenen in *Djāwā* 17 p. 311-7. Maskers en ziekten op Java en Bali, met medewerking van Dr. G. H. R. von Koeningswald met zijn 16 suggestieve foto's, 8 van patiënten en 8 van maskers, is zóó pakkend, dat men het niet licht meer vergeet wanneer men het eens gezien heeft. Hiervoor bestaat wel gevaar bij één dat verscheen in het juist genoemde *Gen. Tijdschrift voor N. I.* Afl. 14 deel 74, 1934 p. 835-52: *Rhinosclerom* op Bali door H. H. Noosten, Dr. R. Kirschner en Dr. J. J. Th. Vos.

„Deze infectieziekte, kortweg sclerom genoemd, is gezeteld in neus, keel, strottenhoofd, luchtpijp, enz. kortom op alle slijmvliezen der bovenste luchtwegen, gerekend van den neustop tot aan den longhilus toe. Ze heeft een buitengewoon chronisch beloop. De ziekte openbaart zich door infiltraten en woekeringen, die, indien zij aan den uitwendigen neus en bovenlip gezeteld zijn, aanleiding geven tot zeer in het oog vallende en karakteristieke, uitwendig zichtbare afwijkingen. Deze infiltraten hebben geen neiging tot versterf of ulceratie — althans dit hoort niet tot het wezen der ziekte — maar gaan door bindweefselvorming over tot litteekenschrompeling, waardoor, indien de keel en het strottenhoofd de zetel der aandoening zijn, sterke vernauwingen en afsluitingen op die plaatsen kunnen optreden.

„Soms kan de ziekte spontaan teruggaan, en na een latente periode, jaren later, weer recidiveeren. Ook kan de ziekte op de eene plaats genezen en op de andere plaats voortschrijden. Toch kan men in het algemeen zeggen, dat de aandoening in zeer langzaam tempo steeds verder gaat, om ten slotte, bij een overigens algemeen welbevinden, tot vreeselijke verminkingen te voeren.

„Bij de localisatie in de luchtpijp en het strottenhoofd kan, na een bestaan van vele jaren, door verstikking de dood volgen.”

Samenstellers geven een korte inleiding, een korte beschrijving van het rhinosclerom, waaraan bovenstaand citaat ontleend is, een diagnostiek, waargenomen gevallen op Bali met 51 foto's, therapie, slotbeschouwingen en de volgende samenvatting:

I. Tot dusver was in *Nederlandsch-Indië* alleen op Sumatra een rhinoscleromhaard vastgesteld. Schrijvers doen mededeeling van een nieuwen haard op Bali.

II. Voorloopig zijn 9 patiënten gevonden, waarbij het klinische beeld in de meeste gevallen door histologisch, bacteriologisch en serologisch onderzoek kon worden bevestigd.

¹⁾ Vertoonde bovendien veel neiging om te generaliseeren. (Red. *Djāwā*).

III. Hoogstwaarschijnlijk zal bij systematisch onderzoek een veel grooter aantal rhinoscleromapatiënten kunnen worden opgespoord.

IV. Hoewel over de epidemiologie nog weinig met zekerheid bekend is, mag wel worden aangenomen, dat de zeer primitieve hygienische toestanden onder de Balineesche bevolking bij de verspreiding van het rhinosclerom een voorname rol spelen.

Hierop volgt een naschrift van den bekenden praehistoricus Dr. P. V. van Stein Callenfels, dat onverkort moge volgen :

Ik heb den indruk, dat SNIJDERS de verbreiding van rhinoscleroma vast wil knopen aan een ouder substratum van de bevolking. Het is mij uit zijn stuk niet duidelijk, of hij voor de Bataklanden hierbij aan Dravida's of aan oudere Kolarische rassen denkt. Voor wat de Dravida's of Tamilen betreft staat het vast, dat een aanzienlijke kolonie van dat ras zich omstreeks 1100 AD. op de Westkust van Sumatra heeft gevestigd in de buurt van Baros. Vandaar uit schijnen zij hun invloed te hebben uitgebreid ook naar het Zuiden, zoodat men in de 13de eeuw inscriptie's in Tamil krijgt in de Padang Lawas en in de 14de eeuw zelfs in de Padangsche Bovenlanden. Mochten de Tamilen de verbreiders van rhinoscleroma zijn, dan zou dit dus in historischen tijd hebben plaats gehad en zou men, behalve in de Bataklanden, eveneens gevallen in de Padangsche Bovenlanden mogen verwachten.

De ontdekking van de gevallen op Bali maakt het echter niet waarschijnlijk, dat wij aan de Dravida's als verspreiders te denken hebben, daar Dravidische invloed op Bali nooit is aangetoond. Echter is het wel opvallend, dat zoowel in de Bataklanden en dan juist speciaal rond den Poesoek Boehit en op Samosir, als op Bali, begrafenis in steen-sarcophagen in vroeger of later tijd in de mode is geweest. Deze wijze van begraven gaat terug op een cultuurstroom, die den Archipel waarschijnlijk omstreeks 200 vóór Christus bereikt heeft en die dolmen, steenplaat-cisten en steen-sarcophagen voor begrafenis gebruikte. Deze megalithische cultuurstroom moet niet verward worden met een ouderen stroom, die eveneens dolmen construeerde, maar niet als grafplaats, doch als herinneringsmonumenten en waarbij de eere-dolmen, om het zoo te noemen, verbonden zijn aan steenen eerezetels voor hoofden en voorouders, eere-monilithen, e.t.q. (de Naga's in Assam en Burma, de Niassers enz.).

Naast de Bataklanden en Bali heeft ook Boven-Palembang, de Pasemah en dan speciaal de buurt van Pagar Alam, den invloed van

de dolmen-steenplaat-cisten-steensarcophagen-cultuur ondergaan en ook hier schijnt rhinoscleroma weder geconstateerd te zijn.

In Britsch-Indië zijn speciaal Kolarische volken nog steeds dragers van deze cultuur, zij het dan ook in sterk afgesleten vormen, en op het oogenblik is het 't waarschijnlijkste, dat van Britsch-Indië uit de cultuurstroom, al of niet vergezeld van een volksverhuizing (de praehistorie heeft nog niet voldoende gegevens ter beschikking om dit al vast te stellen), den Archipel heeft bereikt.

Juist het voorkomen van rhinoscleroma dáár, waar wij de bewijzen voor het eertijds bestaan der graf-dolmen-steencisten-sarcophagen-cultuur hebben, zou er wellicht op wijzen, dat het substratum, dat voor de verspreiding van de ziekte aansprakelijk is, niet Dravidisch, doch Kolarisch is.

In dat geval echter moet ook in Běsoeki, dat eveneens zeer sterk den invloed dier cultuur heeft ondergaan, de ziekte te constateeren zijn, terwijl het dan aanbeveling zou verdienen ook de eilanden Soembawa, Soemba en Flores (verder oostelijk is, voor zoover bekend, de cultuur niet doorgedrongen) te onderzoeken op het voorkomen van gevallen van rhinoscleroma.

Het zou aardig zijn, indien de medische wetenschap ons hierbij praehistorische aanwijzingen aan den hand zou kunnen doen. Er bestaat toch nog een typisch praehistorische bijzettingswijze en wel in kolossale urnen. Het is altijd nog een vraagpunt, of deze steen-urnen in verband staan met de graf-dolmen-steencisten-sarcophagen-cultuur of niet. Mochten zij er mede in verband staan, dan zou ook daar, waar deze megalithische urnen-cultuur is voorgekomen — in den Archipel : in de Minahassa en de bergstreken van de West-Toradjaeilanden — rhinoscleroma te constateeren moeten zijn. Komt het daar niet voor, dan zou dit een versterking beteekenen van mijn persoonlijke opvatting, dat de beide cultuurstroomen onafhankelijk van elkaar zijn.

Tot zoover wijlen Dr. P. V. van Stein Callenfels.

Dr. Goris heeft in Djâwâ reeds meer dan eens (17, 1937 p. 281-290; 19, 1939 p. 379-81) gewezen op het voortreffelijke boek van Dr. Wolfgang Weck : Heilkunde und Volkstum auf Bali (Stuttgart 1937), zoodat ik me ontslagen mag achten van de verplichting hier nog eens op te wijzen. Maar moeilijker toegankelijk is van denzelfden onderzoeker de reeds eerder verschenen samenvatting van een lezing voor de Deutsche Gesellschaft für Natur- und Völkerkunde Ostasiens : Balinesischer Krankheits-

zauber, opgenomen in *Natuurkundig Tijdschrift* voor Nederlandsch-Indië 96, 1936 p. 286-9, waarvan hier de vertaling moge volgen:

Ook op Bali wordt vaak ziekte opgeroepen door personen die thuis zijn in de tooverleer. Dit vermogen ontleenen zij aan Doerga en haar gevolg van booze daemonen, die in een ver verleden de ziekten op de wereld — d.w.z. Bali — gebracht hebben. Ten einde de tooverkunst te kunnen uitoefenen moet men zich allereerst wenden tot tooverformulieren die vervat zijn in de *pangiwa*-leer (de leer der „linker”, zwarte, magie) en aan Doerga, opdat zij de gave verleenen moge, de tooverspreuken met effect te kunnen gebruiken. Nadat men zijn doel bereikt heeft door offer en gebed in een middernachtelijken mystieken dans op de begraafplaats, is men een *dësti* en vermag te *ndësti* (tooveren), evenwel onder het beding, dat de uitoefening zich beperkt slechts tot die menschen, welke in zonde vervallen zijn.

De verschillende toovermiddelen waarover men beschikken kan zijn *pëndëstyan*, *pëpasangan*, *nglëyak* en *bëbahi*. Over het laatstgenoemde, dat bereid wordt uit een lijk van een pasgeborene, een foetus of een miskraam, wordt elders uitvoeriger gehandeld; hier zal slechts gesproken worden over de drie eerste groepen.

Onder *pëndëstyan* verstaat men een of ander voorwerp, dat als symbool geldt voor den persoon, die men ziek wil laten worden. Men verbrandt, doorsteekt, omsnoert, omwikkelt of begraaft dezen „magischen vertegenwoordiger” onder het uitspreken van bepaalde tooverformulieren.

Pëpasangan is een voorwerp dat men magisch sterk maakt door teekeningen van machtige daemonen welke boosaardig zijn of ongeluk brengen, door schrifteekens of tooverspreuken, om het dan te begraven onder de trap, voor de huisdeur of de keuken, of in het huis zelf meestal boven of onder het bed te verstoppert, teneinde de bewoners van het huis of een bepaalden bewoner bloot te stellen aan de magische kracht van het voorwerp. Niet zelden gebruikt men hiertoe ook een tegen een bepaalden persoon gerichte *pëndëstyan*. Door geschikte afweermiddelen, amuletten, tooverspreuken en door het opsporen en vernietigen van de *pëpasangan* met behulp van een zoogenaamden *balyan têtanëman* (een Balisch medicijnmeester, die begraven voorwerpen vinden kan, van *tanëm*, planten, begraven) beschermt men zich tegen de tooverkracht.

Wie de *pangiwa* kent en zich gewijd heeft aan Doerga, kan ook bijna altijd *nglëyak* d.w.z. *lëyak* zijn, een woord dat men het best kan

weergeven met weerwolf. Daaronder verstaat men het vermogen zich te veranderen, en wel niet alleen „*lichamelijk* — doordat men den vorm aanneemt van een dier, een boozen daemon, een vurige verschijning (tegenwoordig zelfs een auto of een fiets), maar ook *geestelijk*, waarbij het komt tot een andere waardeering van alle begrippen van goed en kwaad, mooi en leelijk enz., zoodat men de zijnen en zijn vrienden voor vijanden houdt, welke men poogt te vernietigen en waarbij men het tegendeel van alle goddelijke en zedelijke geboden tot norm van zijn dubbelleven maakt, dat men naast zijn gewone leven leidt.

Men onderscheidt verscheidene vormen in het optreden als *lëyak*:

1. *Lëyak pamoroan* d.i. de algeheele verandering in een dier enz; deze verschijnt slechts 's nachts en probeert te zuigen aan fontanel of anus van zijn slachtoffer, of dit angst aan te jagen;

2. *toedjoe tëlœh* of *tëlœh*, d. i. de verandering van het uiterlijk, waarbij de gelaatsuitdrukking slechts zich wijzigt; het gelaat zwelt op, de oogen zijn opengespaakt en gloeien met strakken blik; de verschijning treedt slechts overdag op en tracht haar vijand met een in de hand gehouden mes de buik open te snijden.

3. *tëranjana*, d. i. de gestalte wordt slechts onduidelijk, deels zichtbaar, deels onzichtbaar, vaak als schim gezien, die zijn slachtoffer wil worgen — zoowel overdag als 's nachts.

De *lëyak* kan evenwel ook zonder eenige verandering van zijn uitwendig voorkomen, slechts door gedachtenoverbrenging, zijn vijand benadeelen, soms met behulp van een *pëpasangan*. Daarbij kan het voorkomen, dat hij het gemunt heeft op een persoon, die zelf *lëyak* is; dan komt het tot een conflict der beide *lëyak* 's, die hun krachten meten. Ze voelen gedurende den strijd de „steken” die ze elkaar toebrengen, en 's nachts zouden de wonden ook te zien zijn, die den volgende morgen verdwenen zijn. De verslagene toont echter ziekteverschijnselen (b.v. bloed opgeven) en moet sterven.

Er worden verscheidene situaties beschreven met betrekking tot *lëyak*'s. Talrijk zijn de verhalen van Baliërs die een *lëyak* gezien zouden hebben en algemeen bestaat het geloof eraan, hoewel toegegeven wordt, dat zwakke en nerveuze menschen en dezulken die vast overtuigd zijn van het bestaan van *lëyak*'s veel vaker zulke verschijningen zien dan twijfelaars.

De verandering is eenvoudig voor een geoffende: na voldoende gedachten-concentratie op de diergestalte die men wil aannemen, volgt

deze terstond door het uitspreken van de gepaste tooverspreuk, evengoed als door een bepaalde andere formule deze verandering weer opgeheven wordt. De *léyak* geldt als een wezen van inferieur soort, daar zijn voeding bestaat uit lijken en alles wat verrot is; stank houdt hij voor geur en parfum, zoodat een doode hond hem een „gekookte nangkavrucht” toeschijnt.

Naar oude zede en instelling konden vroeger de *léyak's* vervolgd worden, gedood of verbannen; tegenwoordig eischt de overheid evenwel bewijzen, en daar deze bezwaarlijk te produceeren zijn, neemt het openlijk geloof aan *léyak's* langzamerhand af. —

Zeer onlangs pas kreeg ik in handen van denzelfden schrijver: Taru Prëmana, die Balische Pharmakopoe, eveneens in Natuurkundig Tijdschrift voor Nederlandsch-Indië 98 afl. 5, 1938 p. 250-81. Ook hiervan moge een referaat volgen:

In de *Oesada's* worden voor alle mogelijke ziekten ontelbare recepten gegeven, waarvoor planten de voornaamste ingredienten zijn. Evenwel wordt één gewas voor zeer verschillende ziektesymptomen gebruikt; niet zelden vinden planten van tegengestelde werking in één recept toepassing. Toch mag men daarom de Balische receptleer niet verwerpen, maar moet blijven bedenken dat de recepten in overeenstemming zijn met de opvattingen van bepaalde *balian's* (*doekoen's*) i. v. m. hun opvatting van de beteekenis van medicijnen. Sommigen immers kennen aan bestanddeelen van geneesmiddelen een eigen uitwerking toe, andere beschouwen ze als dragers van magische kracht; voor speciale krachten dienen bijzondere dragers. In de *Oesada's* staan nu beide categorieën naast en door elkaar; men zou eerst moeten schiften om een ware Balische pharmakopoe te krijgen; nu bestaat die nog niet.

Behalve de *Oesada's* bestaat nog een geschrift, dat men wel Pharmakopoe kan noemen, want dit somt de geneeskrachtige gewassen op met beschrijving van hun eigenschappen. Dit geschrift is bestemd voor de *balian's* die geloovent aan bepaalde geneeskracht van een aantal gewassen; het noemt die kracht en als voorbeeld van gebruik tegelijk een ziekte waartegen het plantaardig middel gebruikt kan worden en op welke wijze. Deze heet *Taroe Prëmana* of *Prëmana ning Taroe*, Levenskracht der planten of Levenskracht in de planten, is weinig verbreid en daardoor moeilijk te krijgen, wordt goed bewaard en niet getoond aan profane oogen.

De meeste exemplaren van dit geschrift

vervallen in twee helften: een algemeen theoretische beschouwing, en een opsomming der planten. De filosofische gedachten zouden tot in de Voor-Indische Wéda's getraceerd kunnen worden. Een staaltje: „Door zonnestralen ontstaan gewassen met takken, uit manestrallen die met ranken, uit sterrestralen die zonder vertakkingen”. En verder „wat uit zon, maan en sterren resulteert, wordt één in de *windoe*, die wolk wordt, welke regen veroorzaakt, die het leven van alle levende wezens ten gevolge heeft. Zon, maan en sterren dringen gezamenlijk in de gewassen”. Dus toch herbergt elk gewas alle drie in zich. Drie elementen bevatten ze: warmte, koude, lauwheid, welke hun zetel hebben in sap, wortel, stam (stengel), bast, hout (of groen „vleesch”), blad, bloesem, vrucht.

Kleur, substantie, geur en smaak zijn criteria voor de werking; bij het sap is de meest systematische indeeling aangebracht naar kleur en substantie. „Bij planten met rood sap dringt de zon in de wortels, de maan in stam (stengel), de sterren in het loof”, enz. enz. Kleuren, hemelsrichtingen, goden en de heilige oersyllabe correspondeeren met elkaar.

Bij wortel, stam, bast, hout, blad, bloesem, vrucht vindt de bespreking op tweeërlei wijze plaats. De eene keer worden ze zonder nadere toelichting aangeduid als warm, koud of lauw, de andere keer dienen ze ter klassificatie der gewassen.

Er bestaat nog een speciale *Taru Prëmana*, en alle zoo geheeten geschriften hebben bovendien nog een heel aantal wellicht latere toevoegsels om de zaak te compliceeren en te zorgen dat nooit de theorie de schuld kan krijgen van uitblijven van succes in de praktijk. Jaargetijde en uur van den dag¹⁾ waarop men het geneesmiddel zoekt, zijn van doorslaggevend belang — de goede dag, dat spreekt vanzelf.

De *balian's* zijn allopaath: tegen koude ziekten geven ze „warme” planten(deelen), tegen „warme” ziekten „koude”, en tegen „lauwe” ziekten lauwe of een mengsel van warme en koude.²⁾

Soms zijn het de planten die aan *Çiwa* en de andere goden hun kracht verleen, daar de goden ziekten niet genezen konden, doch hierin overtroffen worden door de *Taroe Prëmana*. Een ander maal treden ze voor den asceet Sang Praboe Mpoe Koetoeran, die na

¹⁾ *Daoeh*; dit domineert, zoodat men zelfs op een „slechten” dag gunstige *daoeh's* heeft.

²⁾ Vg. ook *Oesada-Sari* p. 50 v. d. overdruk. C.H.

42 dagen ascese op de begraafplaats op Ćiwa's last van Doerga het vermogen kreeg, de planten te ontbieden en te ondervragen naar hun geneeskraft. Zijn jongere broeder Sang Praboe Poenggoeng Tiwas bereikte hetzelfde: Loedĕra (Roedra) verleende hem deze gave en schreef hem die op de tong. Koetoeran's neef Sang Praboe Narajasa teekende de uitspraken op, en de lange lijst van plantennamen, eigenschappen en gebruiksaanwijzingen, die 21 van de 32 pagina's van Weck's artikel beslaan, zijn dus niet anders dan het (door Dr. Weck geredigeerde) Protocol van Narajasa over de gesprekken der gewassen met Koetoeran. —

Betroffen de laatste twee studies nog Nederlandsch-Indische Tijdschriften, anders is het gesteld met Prof. Dr. Ernst Rodenwaldt: Die nicht gemeinsamen Rasse-elemente der Balischen Kasten (mit 62 Bildern), immers dit verscheen te München in het Archiv für Rassen und Gesellschaftsbiologie Band 32 Heft 2, 1938, p. 112-42. De auteur van het bekende boek over de Mixtiezen van het eiland Kisar werpt de vraag op, of de Triwangsa, de nog geen 7 % der bevolking welke behooren tot de drie kasten der Brahmanen, ksatriya's en wĕcya's, zich „rassisch" onderscheiden van de groote massa der bevolking. Hij gaat niet dadelijk over tot zijn fotografieën en metingen uit de jaren 1928-31, de kurven en de hoogere wiskunde, maar begint met een inleiding.

Nadat Hindoe-invloed zich 1000 jaar lang had doen gelden op Java, verviel Mădjăpait en viel op Java's Oosthoek ook Blambangan, waarmee het nabije Bali open lag voor den Islam. Hier was nu te verwachten geweest dat de vorsten- en priestergeslachten in strijd en poepoetan aan hun eind gekomen zouden zijn, wanneer niet de Hollanders als volvoerders van een historisch „Schicksal" hadden ingegrepen. Immers de snel groeiende invloed van de V.O.C. op Java voorkwam dit, door een aanzienlijk deel van den handel aan zich te trekken en een evenwichtspolitiek te voeren. Daar de Compagnie zich principieel niet verder bemoeide met de inwendige aangelegenheden der beheerschte landen dan het handelsbelang meebracht, terwijl de Ned.-Ind. regeering zich ook onthoudt van bewust cultureel imperialisme, heeft Bali tot op heden veel bewaard van het verleden van vóór 300 jaar, wellicht van dat vóór 1400 jaar.

Schrijver realiseert zich dat reeds in Voor-Indië sterke bloedsmenging zich moet hebben voorgedaan tusschen Ariërs en autochthone bevolking, dat reeds in Voor-Indië, toen op Java en óók

op Bali de eisch van het huwen met een ebenbürtigen man aan de vrouw gesteld werd, maar minder aan den man, dat het aantal „Ariërs" op Java procentsgewijs al niet groot geweest kan zijn, en hun raszuiverheid al evenmin, dat op den langen duur en op Bali de verhoudingen er niet gunstiger op geworden kunnen zijn, dat alle beproefde biologische en anthropologische methoden aan velerlei bedenkingen onderhevig zijn, dat zijn aantallen proefpersonen onvoldoende zijn, i.h.b. bij de ksatriya's, dat zijn studie nog slechts een schets is, die zeker nog velerlei verbetering behoeft.

Na de zwaarwichtige inleiding, waar schrijver met groot aplomb honderd-procents zekerheden weet te geven op een cultureel gebied dat in ruimte en tijd geweldige afmetingen heeft, doen zijn eerlijke bekentenissen van onmacht en tekort schieten, van tasten en zoeken op eigen gebied vertrouwenwekkend aan. Zijn voorzichtige conclusie luidt: De gezamenlijke waarschijnlijke en reële onderscheiden van de triwangsa wijken ondubbelzinnig in één richting af, in niet-maleische richting. Oost-Aziatisch zijn ze ook niet, zoodat ze nauwelijks ergens anders als in Voor-Indië hun oorsprong kunnen hebben in een bevolking welke sterk beïnvloed is door het Arische ras. — Het zou interessant zijn wanneer de methoden zoo geperfectionneerd konden worden, en er een zoo voldoende aantal proefpersonen onderzocht kon worden door een geschoold onderzoeker, dat de door Rodenwaldt voorgedragen aannemelijkheid kon verkeerden in waarschijnlijkheid.

Inmiddels, nog vóór deze Duitsche publicaties verscheen in de Indische Gids van 1923 I p. 306-19, 412-33 en 481-97 een studie: De Oesada-Sari, een Balineesch Geneeskundig handschrift door [Prof.] Dr. J. P. Kleiweg de Zwaan en C. Lekkerkerker; in de overdruk p. 3-54 met 29 kleine illustraties — te lang geleden en te algemeen toegankelijk om hier langer bij stil te staan.

Het hieraan reeds voorafgaand opstel van den Controleur B.B. P. de Kat Angelino in T B G 59, afl. 3, 1920 p. 209-49: De Hygiëne, de ziekten en de geneeskunst der Baliërs blijft buiten beschouwing, als afkomstig van een niet-aesculaap.

Cultureel Indië van Mei 1939 p. 159 ontleende aan het Bataviaasch Nieuwsblad het volgende bericht, dat ook hier moge afgedrukt worden:

ANTHROPOLOGISCHE ONDERZOEKINGEN IN DEN ARCHIPEL.

Prof. Dr. J. P. Kleiweg de Zwaan heeft zijn anthropologische en ethnologische onderzoekingen op Bali en Lombok beëindigd.

Bijgestaan door zijn echtgenoot is hij gedurende vijf maanden op Bali (Dèn Pasar, Karangasam, Oeboed, Kintamani, Singaradja) en gedurende twee maanden op Oost-Lombok (Sělong, Sěwéla en Trimbanoe) werkzaam geweest.

Het doel der onderzoekingen was een vergelijking te maken tusschen de bevolking op Bali en Lombok en die van Java, alsmede die van de meer Oostelijk gelegen eilanden als Soembawa en Flores.

Op Bali zijn circa 1000 personen zeer uitvoerig gemeten, op Lombok 650 individuen. Bovendien zijn smaakproeven genomen en vingerafdrukken gemaakt.

Op Bali zijn de metingen vooral verricht in de z.g. Bali-Agadorpen, waar de bevolking niet, of slechts in geringe mate den invloed heeft ondergaan van het Hindoeïsme en waar zij raszuiver is gebleven, doordat huwelijken met bewoners van andere dėsas verboden zijn.

Op Oost-Lombok is vooral gewerkt in de Waktoe-těloe-dorpen, waar de invloed van den Islam zich slechts in geringe mate doet gelden en de bevolking minder vermengd is, dan in andere dorpen.

Uit Bali werden 16 kisten, uit Lombok 5 kisten met ethnografica verzonden, ter verdeling tusschen het Koloniaal Instituut te Amsterdam en het Rijks Ethnografisch Museum te Leiden.

Ruim 1500 foto's werden vervaardigd.

Conclusies vallen uiteraard thans nog niet te trekken. Er zullen jaren noodig zijn om het verkregen materiaal te verwerken. Er moeten

b.v. alleen reeds circa 17000 vingerafdrukken bestudeerd worden.

Prof. Kleiweg Zwaan is voornemens zijn bevindingen neer te leggen in een wetenschappelijke publicatie in boekvorm.

(Bat. Nwsbl.)

In het begin van deze compilatie van referaten stelde ik mij ten doel, twee reeds vroeger verschenen onderzoekingen te releveeren (Noosten's sclerroom, Weck's Krankheitszauber) en twee onlangs verschenen studies (Weck's Taru přemana en Rodenwaldt's Rasselemente). De eene onderzoeker voor wien ik aandacht vroeg is Prof. Dr. J.P. Kleiweg de Zwaan, de ander de aan het begin genoemde dokter Soedjono. Hij is practicus, niet alleen allround-medicus maar ook allround-mensch, en Sasak met de Sasaks. Hierdoor verwerft hij zich ook verdienste met betrekking tot de taal-, land- en volkenkunde van den Indischen Archipel in het algemeen, van Lombok, de Sasaks en het Sasaksch in het bijzonder. Op allerlei gebieden helpt hij de Sasaks voort; in allerlei zaken dient hij het bestuur van advies. Hij werkte mede aan het tot stand komen van het Beknopt Sasaksch-Nederlandsch Woordenboek van Dr. R. Goris, en helpt de Kirtya Lieftrinck-van der Tuuk te Singaradja waarvan hij in het Curatorium zit — met het verzamelen en doen afschrijven van Sasaksche lontargeschriften. Al heeft hij tot dusverre zijn ervaring en inzicht niet in studies neergelegd, ook deze arts heeft op gelukkige wijze meegewerkt aan het gewinnen van begrip in het leven van Bali en Lombok. Moge hij zijn zegenrijken arbeid nog geruimen tijd voortzetten.

Gitgit, Noord-Bali

23 Februari 1940

PITA MAHA

29 JANUARI 1936 — 29 JANUARI 1940

In het Bali-nummer van „Djawa” van Mei 1937 werd o.a. de oprichting vermeld van bovenstaande vereeniging van Balische schilders, beeldhouwers en edelsmeden en haar doelstelling, statuten, huishoudelijk reglement, bestuur enz. Thans geven wij vier jaar later een overzicht van haar vereenigingsleven.

Tentoonstellingen

1936

Societeit te Balikpapan
Museum Sâna Boedâja v.h. Java Inst. te Jogja
Kunstkring te Bandoeng
„ „ Batavia

1937

Singaradja
Kunstkring te Batavia
Museum v. Aziatische Kunst, Amsterdam
Pulchri Studio, den Haag

1938

Kunstkring te Tegal
„ „ Bandoeng
Kunstzaal van Lier, Amsterdam
Gallery Calmann, Londen

1939

Kunstkring te Batavia
„ „ Medan
„ „ Palembang
„ „ Soerabaia

Daar deze Balische „sêkêhë” er nog niet in mocht slagen een eigen expositie- en verkoopgelegenheid op te richten, was zij genoodzaakt haar werkzaamheid naar buiten te richten. Hiertoe organiseerde zij een lange reeks tentoonstellingen van het werk harer leden, die met steeds stijgend succes den naam van de Balische kunst hoog hield tot ver buiten de eigen grenzen en die gevolgd werd door een even lange reeks dagblad- en tijdschriftartikelen ¹⁾, die, zonder uitzondering, met enthousiasme deze jonge kunst bekend en beroemd maakte. Deze organisatie werd voor Ned.-Indië vooral mogelijk gemaakt, dank zij de tegemoetkomende houding van den Bond van Kunst-

kringen, waarmede een uitstekende samenwerking ontstond. Met dankbaarheid blijven wij ons de onvermoeide medewerking herinneren van Mevr. J. de Loos-Haaxman, commissaresse v. Beeldende Kunsten van dezen Bond, die eind 1938 Ned.-Indië verliet. In haar groote liefde voor de beeldende kunst werd ook die van Bali opgenomen en veel heeft Pita Maha aan haar te danken voor de voortreffelijke regeling van haar tentoonstellingen. Met haar opvolgster, Mevr. M. Levelt-Hoogvelt wordt de samenwerking op dezelfde succesvolle wijze voortgezet.

Aan het Java-Instituut komt de eer toe de eerste tentoonstelling van onze vereeniging op Java mogelijk gemaakt te hebben in haar museum „Sâna Boedâja” te Jogja. Op deze expositie werd een aantal der belangrijkste stukken aangekocht door het Kon. Bat. Genootschap voor het museum te Batavia. Ook verder heeft het Java-Instituut het hare ertoe bijgedragen om het werk van Pita Maha bekend te maken.

Een bepaald verrassend groot succes oogstte de moderne Balische kunst in Holland met twee tentoonstellingen van het werk onzer leden uit een particuliere collectie, welke onder auspiciën van de Ver. v. Vrienden van Aziatische Kunst gehouden werden in het onvolprezen museum van deze Vereeniging te Amsterdam en in Pulchri Studio te den Haag.

Kunsthandel

In de eerste vereenigingsjaren werd werk van Pita Maha in commissie gegeven aan enkele kunsthands op Java en aan „Boeatan” in den Haag, maar hiervan werd teruggekomen, omdat de leden er weinig op gesteld zijn dikwijls lang te moeten wachten tot dat hun werkstukken verkocht zijn en uitbetaald kunnen worden. Met enkele „zaken” werden ook minder aangename ervaringen opgedaan. De eenige relaties, die Pita Maha nu nog met de kunsthandel aanhoudt, zijn die met de kunsthandel van Lier te Amsterdam,

1) „Een nieuwe loot aan een ouden stam” door Dr. W. F. Stutterheim in Elsevier's maandschrift 1934, I p. 391.

„De ontwikkeling der Beeldende Kunst in Gianjar” door R. Bonnet, in Djawa 16, 1936, p. 60.

„De moderne Beeldende Kunst op Bali” door J. Kats. Maandblad voor Beeldende Kunsten 14, 1937, Maart, p. 67 - 93.

„Tentoonstelling van Hedendaagsche Balische Schilder- en Beeldhouwkunst” door H. F. E. Visser,

in het Maandblad van Beeldende Kunsten 14, 1937, November.

Bulletin van de Vereeniging van Vrienden van Aziatische Kunst, 1937, November.

Inleidingen tot de tentoonstellingen in de catalogi en organen der Kunstkringen op Java.

Catalogus der tentoonstelling van het Java-Instituut gehouden tijdens de Sekatèn van 26 Mei — 4 Juni 1936 in Museum Sâna Boedâja.

daar deze zich uitsluitend interesseert voor het hooge peil, dat wij beoogen en omdat deze kunsthandel de gezonden werken contant betaalt. Met den Heer van Lier werd overeen gekomen, dat hij Pita Maha voor den kunsthandel in Holland vertegenwoordigt. Dezelfde overeenkomst werd gesloten met den Heer B. Preyer voor Amerika.

Ongegronde Critiek.

In het tijdschrift „Djatajoe” van 25 Maart 1938, orgaan van „Bali Darma Laksana,” verscheen een artikel „Peroesahan barang kerajinan Bali” door I Wajan Pagèh, handelaar in Balische beelden en curiosa te Den Pasar. In dit opstel wordt het standpunt der handelaren uiteengezet tegenover dat van Pita Maha, waarop critiek geleverd wordt. De schrijver blijkt echter niet op de hoogte te zijn van organisatie, werkwijze en zelfs doelstelling onzer vereeniging. Daar in dit artikel de lezer naar den schrijver zelf verwezen werd, zoo hij meerdere grieven omtrent Pita Maha wenscht te vernemen, wendden onze Klian Gdé (voorzitter) Ida Bagoes Poetoe Taman en Tjokorda Gdé Agoeng, lid van de commissie van toezicht, zich daartoe tot I Wajan Pagèh. Deze deelde hun evenwel mede, dat genoemd artikel niet van hem afkomstig was, dat hij er slechts zijn naam toe geleend had en dat hem dit nu zeer speet, daar hij niets tegen Pita Maha had. Hij verzocht toen zelfs donateur van de vereeniging te mogen worden.

De tweede maal, dat er geageerd werd tegen Pita Maha kwam dit weer van de zijde der winkeliers, ditmaal te Bandoeng naar aanleiding van onze Kunstkringtentoonstelling aldaar. In een artikel in de Preanger Bode van 22 November 1938 werd er van deze zijde op gewezen, dat de doelstelling der kunstkringen o.a. is het houden van tentoonstellingen, welke als „kunst” verantwoord zijn. De schrijver vindt echter de schilderijen, teekeningen en beelden op onze tentoonstelling geen kunst, maar artikelen van een „vliegende toko”, die verboden moest worden. In een schrijven aan het Bestuur van de Middenstandsvereeniging Bandoeng zette hierna het Kunstkringbestuur zijn standpunt uiteen. Het is ons vergund een gedeelte van dit schrijven hier te laten volgen;

„Thans de principiele zijde van deze verkoops-tentoonstelling en hun verband met onze statuten.

„„De vereniging stelt zich ten doel het aan-kweken en bevorderen van den Kunstzin en het kunstleven o.a. door het inrichten van tentoonstellingen van beeldende kunst, kunstnijverheid en toegepaste kunst””.

„Deze statuten sluiten verkoop niet uit — een exposant wenst nu eenmaal te verkopen, voor hem is de mogelijkheid van verkoop de eenige reden om te exposeren.

„Voor ons Bestuur staat de zaak natuurlijk enigszins anders: wanneer de Kunstkring een tentoonstelling van Balische kunst organiseert, is de bedoeling allereerst opvoedend — wij willen het publiek het beste van de Balische productie laten zien, en wij willen enige kennis bijbrengen omtrent deze kunst en hare qualiteiten, met welk doel wij een vaak vrij dure catalogus uitgeven.

„Wij hopen daardoor een belangstellend en enigermate deskundig publiek te kweken — ten bate van de kunst in het algemeen, ook ten bate van de (in dit geval Balinese) kunstenaars, en ook ten bate van de middenstand.

„Is een dergelijk publiek eenmaal aanwezig, dan zou de taak van de Kunstkring afgelopen kunnen zijn, en de taak van een actieve middenstand kunnen aanvangen; deze actieve middenstand zou het deskundig en belangstellend publiek kunnen bedienen door het importeren van belangwekkende en betekenisvolle kunst, en zou zichzelf aldus een nieuw of uitgebreider terrein geopend zien.

„Aan ons de taak om met opoffering van kosten en moeite een publiek te scheppen — aan de middenstand de taak om de gewekte behoeften te bevredigen.

„Niets zal ons Bestuur dan ook aangenamer zijn dan eenmaal te mogen constateren dat dit gedeelte van onze taak ons uit de handen genomen is, zodat dergelijke exposities overbodig zijn geworden en de Kunstkring zich aan belangrijker werk zou kunnen wijden.”

Opdrachten

Voor de afdeeling Nijverheid van het Departement van Economische zaken werd in 1937 een collectie werk onzer leden bijeen gebracht bestemd voor de Int. Tentoonstelling te Nagoya in Japan.

Voor het museum van het Kon. Kol. Instituut te Amsterdam, werden schilderijen, teekeningen en beelden vervaardigd. De mooie en representatieve collectie van moderne Balische kunst, die dit museum thans bezit, bestaat voornamelijk uit werken onzer leden.

In 1937 mocht Pita Maha een groote decoratieve schildering laten maken voor de wereldtentoonstelling te New-York en werden twee, twintig meter lange, schilderijen in de wajangstijl onder leiding van onze commissie van toezicht uitgevoerd voor de tentoonstelling te San Francisco.

Twee mooie opdrachten ontving Pita Maha in dit laatste vereenigingsjaar. De Heer J.P.J.W.

Kusters, directeur v.d. Nirom, verzocht ons een groote schildering te laten maken voor de studio voor de uitzending der Oostersche muziek in het Nirom-gebouw te Batavia; en naar aanleiding van onze kunstkringtentoonstelling te Soerabaja liet Mr. Horn, Amerikaansch consul aldaar, 10 schilderijen maken, bestemd om opgenomen te worden in de betimmering van een vertrek in het consulaatsgebouw.

Onderscheidingen.

Onderscheidingen mocht Pita Maha o. a. ontvangen van het Java Instituut voor haar inzending in 1936. Deze werd bekroond met de eerste prijs voor houtsnijwerk en de tweede prijs voor teekeningen. Twee onzer leden ontvingen met hun werk op de Wereldtentoonstelling te Parijs de zilveren medaille. Dit waren een decoratieve schildering van een dansspel in de desa door Ida Bagoes Kèmbèng en „De Dood van Abimanijoe” door Ida Bagoes Gèlgèl, ingezonden door de Kon. Ver. het Kol. Instituut.

Leden

overleden 5, bedankt 2, ledenaantal 159.

Vijf onzer leden, die vanaf de oprichting lid waren, verloren wij door overlijden.

In December 1936 stierf de schilder Goesti Dokar van Bèdoeloe op nog zeer jeugdige leeftijd. Reeds als kind maakte hij verdienstelijke wajangteekeningen; toen hij nog een jongen was bracht de nieuwe richting in de schilderkunst ook nieuw leven in zijn werk. Voor zijn teekeningen in traditioneele stijl was „Lègod Bawa” een van zijn geliefde onderwerpen, dat hij verschillende malen in een eenvoudige, klaar aansprekende stijl in zwart en goud of met wat kleur uitvoerde. Op zijn werk in de moderne stijl verschenen de legendarische personages in een poetisch woud vol bloemen en vogels. Deze fijne, zachtkleurige werken deden wel denken aan kleine uitvoerige ontwerpen voor gobelins. In zijn laatste levensjaar verraste hij ons nog met dierenteekeningen, die sterker en persoonlijker waren dan de bescheiden fijnheid van zijn vorig werk.

Ida Bagoes Njoman Boen, die 17 Februari 1937 overleed, was een houtsnijder van kleine figuren uit het dagelijksch leven, zooals die alleen in Batoean in glanzend asamhout gesneden worden. Een man bij zijn maaltijd met een hond begeerig toekijkend, een koopvrouwje of saté-bereider, ook wel aapjes, alles of in groepen, waren bijv. karakteristieke onderwerpen van hem.

Met het overlijden van Ida Bagoes Gèlgèl te Kamasan 25 April 1937 verloor Pita Maha en

de Balische schilderkunst een belangrijke en unieke figuur. Opgegroeid met de schildersschool van Kloengkoeng, die nog vasthoudt aan het schema der traditie, ontwikkelde hij dit schema tot een eigen persoonlijke stijl, die hem als schilder geheel apart deed staan. Bleef in zijn figuren nog veel over van de wajang-stijl, nieuw en eigen werden compositie, achtergronden, kleurverdeling en ornamentiek. Zijn onderwerpen waren steeds ontleend aan mythen, legenden en mystiek, en dikwijls sprak een vreemde, bizarre fantasie uit zijn werk, dat een sterke decoratieve pracht bezat. Als schrijver werkte deze merkwaardige man op het kantoor van de Déwa Agoeng te Kloengkoeng, maar in zijn vrije tijd moet hij zich wel met groote toewijding aan zijn kunst gegeven hebben, want tot in de fijnste details der ornamentiek werd steeds alles met uiterste zorg uitgevoerd. Zooals dat hier dikwijls het geval is, werd zijn belangrijkheid als kunstenaar nauwelijks opgemerkt in zijn eigen omgeving, maar in het museum van de Kon. Ver. het Kol. Instituut hangt nu zijn „De Dood van Abimanijoe”, die in Parijs bekroond werd. Deze onderscheiding heeft hij zelf niet meer mogen beleven.

De derde schilder, dien Pita Maha verloor, was I Toepelen, die in 1938 te Djelèke overleed. Hij behoorde tot het tiental der goede schilders van de school van Batoean, die vooral door den invloed van den, in 1935 overleden, schilder en beeldhouwer I Patèra, tot bloei kwam.

Onder tragische omstandigheden stierf I Toemoen, de knapste onzer zilversmeden te Kamasan. 22 November 1939 werd hij door een amokmaker overhoop gestoken. Al het werk, dat uit zijn handen kwam, bezat een sterke ornamentiek en welverzorgde deugdelijkheid²⁾.

Verder bleef het ledenaantal vrijwel constant en bedraagt nu 159. Twee goudsmeden van Tjèloek bedankten voor hun lidmaatschap, omdat inderdaad de vereeniging niet veel kon doen voor den verkoop van hun sieraden. In deze tak van Balische kunstnijverheid is nl. door overproductie grondig de klad gekomen.

Bestuur.

In het bestuur kwam alleen verandering wat de functie van secretaris-penningmeester betreft. In Juli 1936 bedankte Tjokorda Gdè Rai hiervoor en werd als zijn opvolger gekozen de Heer R. Neuhaus, die deze veeleischende

2) Werken van deze overleden kunstenaars zijn voor Bali behouden in een particuliere collectie.

„De Dood van Abimanijoe” door Ida Bagoes Gèlgèl.

Bekroond met de zilveren medaille op de Wereldtentoonstelling te Parijs van 1937.

„De Geschiedenis van Loebdaka” door Ida Bagoes Gèlgèl.

„Gamelanspel in de desa” door Ida Bagoes Madé.

Schildering voor de studio voor de uitzending der Oostersche muziek in het Niromgebouw te Batavia.

„Ardja-opvoering in de desa” door Ida Bagoes Kèmbèng.

Bekroond met de zilveren medaille op de Wereldtentoonstelling te Parijs van 1937.

„Barisdans voor den Tempel” door I Toeplën.

„Padi oogst” door Ida Bagoes Kèmbèng.
Een van de 10 Balische schilderijen vervaardigd in opdracht van den Amerikaanschen Consul te Soerabaia.

Beeldje in asemhout van
Ida Bagoes Njoman Boen

taak waarnam tot September 1938, toen hij door eigen drukke werkzaamheden genoodzaakt was hiervoor te bedanken. Hierna vond de vereeniging Mej. M. van Wessem bereid deze functie van den Heer Neuhaus over te nemen en zich geheel belangeloos aan dit veelomvattend werk te wijden.

Financiën.

Omzet. Kapitaal. Giften.

De omzet van Pita Maha ging achteruit, toen in 1937 de verkoopafdeeling in het Bali-museum werd afgeschaft. Hierdoor werden onze leden ernstig gedupeerd en toen de Heer R. Neuhaus geen bestuurslid van Pita Maha meer was en Pita Maha dus ook diens toko bij het Bali-aquarium moest missen, werd de verkoop op Bali al heel gebrekkig. Gedurende deze vier jaren bedroeg de omzet: f 21942,16.

Van de verkoop der werkstukken werd f 928,71 door de leden afgestaan voor het reservekapitaal en voor den eventueelen bouw en inrichting van een mooien Balische balé, die werd aangekocht voor expositie- en verkoopgebouwtje der vereeniging. Voor dit doel droeg verder nog ieder lid f 2.50 bij.

Grooten dank is Pita Maha verschuldigd aan Mevrouw M. Donk-Kaars Sypesteyn, die met een gift van f 500.— blijk gaf van haar sympathie voor het doel en streven der vereeniging.

Verder noemen wij met dankbaarheid Mej. C. L. Bonnet, en de heeren L. van der Wilk, R. Neuhaus, en W. Spies voor ontvangen giften³⁾.

Als een tastbaar bewijs van zijn sympathie met de bestaande plannen voor den bouw van een museum voor moderne Balische kunst, schonk Prof. Dr. J. P. Kleiweg De Zwaan een der fraaiste werken van ons lid Déwa Gdé Raka aan Pita Maha, om mettertijd in genoemd museum geplaatst te worden. Ook hiervoor betuigen wij den Hooggeleerden schenker nogmaals onzen hartelijken dank.

Na dit overzicht blijven naast gevoelens van voldoening en dankbaarheid, die van teleur-

stelling en onbevredigdheid. Mocht het werk der vereeniging veel succes oogsten en haar streven veel warme waardeering ontvangen, dit alles werd buiten Bali verkregen. Door het ontbreken van een eigen expositie- en verkoopgelegenheid bleef bekendheid met werk en streven van deze Balische „sěkěhě” hier tot een te kleine kring beperkt. Slechts eenmaal had zij de gelegenheid om op Bali met een kleine tentoonstelling haar werk naar voren te brengen. Het Bali-museum bezit in haar collectie nagenoeg niets van de levende kunst van dit land, zoodat men hier op Bali zelf alleen te zien krijgt hetgeen daarvoor in de toko's door moet gaan. Pita Maha en daarmee de moderne Balische kunst zijn nu eigenlijk in kunstlievende kringen buiten Bali meer en beter bekend dan op het eiland zelf. In 1938 werden, dank zij de royale hulp van particuliere zijde, de bouwplannen van een klein, maar uitstekend, museum voor moderne Balische kunst mogelijk gemaakt, maar deze plannen ondervinden helaas nog steeds stagnatie. De goede moderne Balische kunst heeft door de tentoonstellingen van Pita Maha in Ned.-Indië, Holland en Engeland een zoo groote bekendheid en een zoo klinkende naam verworven, dat het wel ieder duidelijk moet zijn hoezeer met de verwezenlijking van deze bouwplannen niet alleen Pita Maha, maar geheel cultureel Bali gediend zou zijn. Het is hier nu eenmaal het ongelukkig lot der huidige beeldende kunst, dat zij grootendeels gekocht wordt door vreemdelingen en het land verlaat. Is het daarom niet voor Bali van groot belang, dat spoedig de mogelijkheid geschapen wordt om de belangrijkste werken van deze nog sterk levende kunst in een passende omgeving voor dit kunstzinnig volk te behouden? Hoe zeer zouden hiermede ook schilders en beeldhouwers zelf en hun leerlingen gediend zijn voor de ontwikkeling van hun werk, hoezeer tenslotte ook de buitenlandsche bezoekers, aan wie nu eindelijk de gelegenheid geboden zou worden deze prachtige kunst in haar volle beteekenis te leeren kennen, deze kunst die door den bekenden kunstcriticus Kasper Niehaus genoemd werd: „een sieraad van onzen tijd.”

3) Bij gelegenheid van zijn vertrek van Bali ontving de Ver. „Pita Maha” van den HoogEdelGestrengen Heer Cox nog een gift, waarvoor hier eveneens onze dank wordt betuigd.

BOEKBESPREKING.

TOJA-TIRTA (Heilig water). De roman van een Baliër, door M. VAN DER HILST, H. A. VAN BOTTENBURG N. V. Amsterdam.

Er zijn boeken welke men tot zijn grooten spijt dichtklappen moet, omdat men ze uit heeft. Het dichtklappen gaat dan meestal gepaard met het heilig voornemen om het boek te herlezen.

Er bestaan echter ook boeken, die men met *veel geduld* moet lezen, zij het dan alleen om te weten hoe de hoofdfiguur het er afgebracht heeft. Men heeft dan *niet genoten* van het boek, maar men heeft er *in gestudeerd*. Tot deze categorie moet o. i. de roman „Toja-Tirta” worden gerekend. Als Baliër is men eigenlijk verplicht alle werken over (Bali en) de Baliërs te kennen, wil men zichzelf kunnen zien door de bril van buitenlanders. Sommige serieuze werken zeggen hem hoe hij is, andere die slechts vruchten zijn van het „doen” van het eiland gedurende een paar dagen (of een paar maanden, waarbij de schrijver echter zijn best doet om altijd aan de peripherie te blijven) vertellen hem, *hoe hij niet is*.

De creatie van den heer v. d. Hilst, (in „Toja-Tirta”) vooral wat de hoofdfiguur betreft, is glansrijk mislukt. De „held” van het verhaal is een doodgewone desaman, die nog in kèpèngs denkt, maar die toch uitverkoren schijnt te zijn om in geestelijke nood te geraken, waaronder hij volgens den Schr. bezwijken moet.

De held, I Tědoeg is zijn naam, begint te tobben, als hij den doop heeft ontvangen, want hij ziet „in zichzelf een tusschenmensch”.

„Is hij nog wel een Baliër, nu hij met zijn goden heeft afgerekend?” (p. 209). Op p. 215 leest men dan over het hoogtepunt van „zijn” ellende („Hij kan niet meer tot de krama-desa behoren en geen desa-diensten meer verrichten, omdat dit alles nauw verband houdt met den dienst der goden. Hij kan niet meer zitten in den balé-agoeng — hij staat buiten alles — hij is een uitgeworpene, een wong-ksàmen, die nu *werkelijk* een Soedra werd — door eigen wil —”) en 2 bladzijden daarna drukt de arme man zich de kris in het hart.

Al zou hij finaal uit de dorpsgemeenschap zijn gestooten, dan is zelfmoord toch niet de aannemelijke en logische oplossing voor een Baliër, die nog gaaf is, d. w. z. die nog geen goede, ernstige of stichtelijke Westersche boeken heeft geroken. Als men vaak het ardja-spel bijgewoond en de gedichten der Baliërs (immers ook de weerspiegeling van de psyche van een

volk) gelezen heeft, dan ontdekt men, hoe weinig-gecompliceerd het lijden op Bali is. Men stort tranen met tuiten om een slechte behandeling van een stiefmoeder (of van de zoo-veelste vrouw v. d. Vader), om een gestorven geliefde of van verlangen om de geliefde te bezitten. Natuurlijk komt zelfmoord niet zelden voor; maar die wanhoopsdaad komt bijna altijd op rekening van bovengenoemde soort lijden. Zelfmoord werd ook wel eens begaan wegens het hebben van zware schulden. Ook een sleepende, ongeneeslijke ziekte kan daar de oorzaak van zijn.

I. Tědoeg is een uitzonderingsgeval, hij is dus niet een figuur, zooals de doorsnee desaman (hij zij Noord- of Zuid-Baliër) had kunnen zijn. Daarvoor heeft hij te hoog gegrepen.

Hij is te praktisch en te eenvoudig om zoo te kunnen grùbeln. Deze Tědoeg is verre van representatief te noemen.

Wij zullen zelfs het beloop van het verhaal niet mededeelen. Genoeg zij, dat de schimmen in „Toja-Tirta”, die Balische namen dragen, Europeesche gewoonten er op na houden, nl. *schouders ophalen* (I). „de Goesti” een zoon van een Poenggawa, schudt het hoofd, waarmee hij te kennen geeft, dat de zaak bedenkelijk is (II). Één der vrouwen van bovenvermelden Poenggawa verzoekt stilte aan twee Hollandsche ambtenaren; zij doet zulks op echt on-Balische wijze nl. door een vinger op den mond te leggen (III). Dat is n. b. een vrouw die in de Poeri vegeteert en dus van Europeesche c. q. Hollandsche omgangsvormen of gewoonten niets behoort af te weten.

Er valt dus op het waarnemingsvermogen des schrijvers (wat Bali betreft) wel het een en ander af te dingen.

Verder schijnt het, dat in een Roman over Bali misvattingen niet overbodig zijn.

We hebben een lijst van onjuistheden en misvattingen voor ons liggen. We zullen haar niet in haar geheel opnemen, niet zoo zeer uit vrees voor verdenking van spijkers op laag water te zoeken (want zij springen direct in het oog), maar wel om de aankondiging niet te lang te maken. „Padi uitplanten door vrouwen” (p. 75) en vrees voor opstand (?) t. g. v. „miltpunctie” (p. 81) is slechts op Java bekend. Op andere plaatsen is de Schr. trouwens

„Javaniseerend” opgetreden, of is het slordigheid dat namen van wajang-figuren op zijn Javaansch worden gespeld? Ardjoeno (p. 124) en wido-dari (125). Blijkbaar om de reinheid der „wido-dari's” de hemelsche nimphen, onbevlekt te laten, heeft de Schr. een zeer kuische voordracht van het Ardjoena-wiwaha gegeven (p. 127) (daartoe heeft hij als romanticus het volste recht).

In den beginne heeft de Schr. het voordurend over Njēpi, als hij de „oudejaars-avond” der Baliërs bedoelt (p. 6); deze oudejaars-avond valt nimmer op een *volle maan*, maar altijd op *nieuwe maan*. Njēpi is de nieuwejaarsdag en wordt op Bali zeer verschillend gevierd en niet overal als op p. 7 beschreven wordt.

Op p. 11 staat te lezen: „— ze (de Goden W.B.) mochten anders eens afgunstig worden. De hoeder van het Oosten, Içwara, krijgt als offer een witte gans, . . . enz.” Nee, de Goden zullen heusch niet afgunstig worden, wijl het beneden hun waardigheid is, offers aan te nemen die op den grond zijn verspreid. Offers op den grond (de z.g. bantēn ring sor) zijn slechts voor *daemonen* bestemd, *niet voor Goden*.

Op p. 13 staat te lezen *een krama-desa*; dit zou gelijk staan met de Engelschen: *a people* te laten schrijven.

Op p. 15 staat: „De Pasēk zegt, dat er iemand bij U ziek is”. „Ja Kentar, mijn Vader, ik ben Tēdoeg, zijn zoon”. Een goed Baliër zou nooit op deze wijze hebben geantwoord. Want den naam van Vorsten, Voorouders of ouders enz. mag men niet te vaak (wat de vorsten betreft, niet, dan na een vergiffenisbede) opnoemen. De Baliër zou geantwoord hebben: „Ja, mijn Vader, ik ben Tēdoeg, zijn zoon”.

Op p. 17 maken we kennis met den sēnggoehoe, die door een langdurig getoeter de demonen laat weten, dat ze te gast kunnen gaan. (De arme man! Alle andere sēnggoehoe's laten het door hun helpers doen. W.B.).

Op p. 43 is Lambon de gelukkige bezitster van een paar slavinnen (sic!).

Op p. 170 lezen we „een poera, voor de Godin Dewi Rati”. Die poera moet echter nog gebouwd worden.

Op p. 196: „Goed”, zegt hij eindelijk, als hij zich weer geheel in bedwang heeft, „ook deze klacht berust op een misverstand: ik ben geen kinderroover — hoewel het meisje wel haast huwbaar zal zijn — en wil tegen den wil van den vader Sitah niet houden — U kunt haar medenemen”. Wat wil dat zeggen? Dat een Balisch meisje *meerderjarig* zou zijn als het huwbaar is, zoodat het op eigen beenen mag staan? Een meisje (of vrouw) staat voortdurend onder gezag van het hoofd van de familie (vader,

oom, of neef). Slechts een gescheiden vrouw kan verder onafhankelijk leven, als zij het zelf verkiest.

Op p. 212 staat: „. . . . *rarisang*, doe je plicht”. In de werken over Bali heeft men het over den ter dood veroordeelde, die tegen den beul (een vreemde) spreekt. Dus spreekt hij in het Hoog-Balisch. Dūs, moet *rarisang* hier maar toegepast worden en de Schr. vergeet dat Manggali en Tēdoeg echtgenooten zijn geweest, dus zeer intiem. *Rarisang* zal zij wel nimmer gezegd hebben wel *laoetang* (laag-Balisch).

Of deze Roman literair ook hoog moet worden aangeslagen zullen wij aan (literair) bevoegde critici overlaten. Een andere zaak is deze:

Het boek wil wat zeggen!

Het wil de Christianisering van Bali een handje helpen. De Schr. veroordeelt (terecht) de voortvarendheid van den Amerikaanschen zendeling, die Tēdoeg (wij zouden zeggen, louter op vertoon van diens *wil*, niet dus op grond van een nauwkeurig onderzoek naar zijn dorsten naar zieleheil) met kunst en vliegwerk heeft gedoopt. In zijn ijver om de Zending te helpen, ontziet de Schr. zich echter niet om de Roomschen onaangenaam te zijn [p. 114.] Dat is o. i. wel wat agressief. De Christelijke leer is immers een en al liefde, en mogen de aanhangers dit wel eens vergeten hebben, in een boek dat nà 1938 uitgegeven is behoort de Schrijver (die zulke goede voornemens koestert) het niet weer te vergeten.

Of is het dan wel waar, dat de geschiedenis ons alleen leert, dat wij uit het verleden niets geleerd hebben?

Wij gelooven niet, dat serieuze Zendingskringen dezen vorm van hulp geapprecieerd hebben. Nee, die kringen zullen van deze grove manier van helpen wel niet gediend zijn.

Wat zullen Balische adspirant-Christenen wel zeggen, als zij dit boek gelezen hebben?

De Schr. demonstreert bovendien op afdoende wijze zijn oppervlakkigheid van kennis omtrent den Balischen Godsdienst.

Serieuse Zendings- en Missiekringen zijn heel goed op de hoogte van het begrip Widi, den (onpersoonlijken) God der Baliërs of zoo men wil, den Lotsbeschikker. Widi wordt *niet* vereerd, maar de Baliër ontvangt gelaten „alles wat uit Zijn Handen voortwelt”.

Zeker hoort men zoo af en toe godslasterlijke taal uitslaan, maar dat is toch niet regel.

Dat de Schr. op supreme oogenblikken, als bv. voor het sterven, een Balische den naam van Doerga laat opnoemen (inp. van Ratoe of Dewa Ratoe of Ratoe Batara) is een bewijs te

meer dat er een ernstig mangel is aan de voorbereiding van het boek.

Ten slotte een opmerking over de woorden *kèpèng* en *toja-tirta*. Het schijnt, dat deze woorden burgerrecht hebben gekregen in de literatuur over Bali, ofschoon ze juist door Baliërs onderling nooit worden gebezigd. *Kèpèng* is geen Balisch woord; (hoewel de grondbetekenis van de wortel-*peng*: *plat, afgeplat* is.) Nu zijn wel is waar, de „*kèpèngs*” platte chineesche munten; het munstuk heet *pipis bolong* (geldstuk van een gat voorzien) en als eenheid heet het *kètèng*. „Het kost drie *kèpèngs*” is in het Balisch „*adji teloe(ng kètèng)*”.

Nu het woord *toja-tirta*. De betekenis van *tirta*, nl. heilig, is in Bali te loor gegaan. Het is geen bijvoeglijk naamwoord gebleven, maar het is geworden: *heilig water*, of *wijwater*. Vaak maakt men zelfs onderscheid tusschen *toja* en *tirta*; het eerste beteekent wijwater afkomstig van de poera en het tweede wijwater, dat afkomstig is van den Brahmaanschen priester. De combinatie *toja-tirta* is (merkwaardig genoeg) voor Baliërs iets nieuws.

Wajan Bhadra.